

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΣΗΠΑΡΘΕΝΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ

Εἰς τὸ ὑπερφύεθρον Ὁσῶμα, ὅπερ ἐνήργησε διὰ τῆς πανσέκτου Θείας
Εἰκόνοσ ἀυτῆσ τῆσ ἐπιλεγομένησ

ΜΥΡΤΙΔΙΟΤΙΣΣΗΣ

ἐν τῇ Νήσῳ Κυθῆρων, ὅτε τὸν Παράλυτον ἤγειρε μετὰ
τεσσαράκοντα ἡμέρας τῆσ ἁγίας ἀυτῆσ Κοιμήσεωσ.
Συντεθεισα μὲν παρὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου, καὶ Σοφωτάτου
Κυρίου Κύρ

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ

ΤΟΥ

ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Ἀντιγραφείσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλαχίστου δούλου αὐτῆσ μακαρίτου εὐγενοῦσ

ΔΟΜΕΝΙΚΟΥ ΒΕΝΕΡΙΟΥ

Πλειστότῳ καὶ ἐξαισίαισ τερατογενήμασι εὐεργετηθέντασ

παρὰ τῆσ ἀυτῆσ ἁγίας εἰκόνοσ.

Νῦν τὸ τέταρτον ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Κυθηραίου

ΜΑΤΘΑΙΟΥ Θ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ,
ΤΥΠΟΙΣ ΑΝΤ. Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1882

ΜΡ ΗΜΥΡΤΗΑΩΤΣΣΑ ΘΩ

Δέσεις τῶν δούλων τῆς χάριτος αὐτῆς Ἐμμανουήλ, μετὰ τῆς
συζύγου αὐτοῦ Ἐλισάβετ καὶ τέκνου αὐτῶν Περικλεοῦλας.

ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΔ'

Μνήμη ἐπιτελοῦμεν τοῦ φοβικοῦ Θαύματος, τῆς Ἰπε-
ρεῦλογημένης Δεσποτρῆς ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ
Ἀειπαρθένου Μαρίας, γεγονότος ἐν τῷ πα-
σέπτῳ αὐτῆς Ναῶ τῶν Μυριδίων, ἐν τῇ
Νήσῳ Κυθήρων, ὅτε τὸν Παράλυτον ἤγειρε.

Ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν Προσι-
μακὸν, τὸ Μακάριος ἀνῆς, τὸ ἁ. Ἀντίφωνον
εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχου: ἡ.
στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος ἁ.

Ω ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ω ΤΟΥ παραδόξου Θαύματος, τοῦ φαιέντος ἡμῖν ἐν τῇ
μνήμῃ σήμερον, τῆς μόνης τὸν Ποιητὴν ἡμῶν καὶ Κύ-
ριον, τεκούσης ἀνευ σπορᾶς, ἀνερμηνεύτως ἀρρήτως ὡς
ἄνθρωπον, καὶ πόθῳ τοὺς εὐσεβεῖς, πρὸς εὐφροσύνην καὶ
ἦχον ἐόρτιον, καὶ πρὸς εὐωχίαν θείαν προσκαλοῦντος
ἅπαντας, τῇ Παρθένῳ κραυγάζειν, χαῖρε πάντων ἡ
ἀντίληψις.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασιῶν ἀγνή· ὅτι ἀνεδέχθη πηγὴ
θαυματόβρυτος, ὁ πάνσεπτος καὶ τερπνός, καὶ θεῖος
οἶκός σου· συνδράμωμεν οὖν πιστοὶ, καὶ χαρμοσύνως οἱ
πάντες ὀψώμεθα, τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν, καὶ ὑπερέν-
δοξον ἔργον γεραίροντες, τῆς πανυπεράγνου Κόρης τὸ
λαμπρὸν τεράστιον, ἦν πιστῶς προσκυνοῦμεν· τὸν Πα-
ράλυτον γὰρ ἤγειρε.

Τὴν σὴν ὑμνοῦσι μετάστασιν, Θεομήτορ Κόρη, ἀσω-
ματων τάξεις τε, τὴν δόξαν σου καὶ λαμπρότητα γεραί-
ρουσαι· συμφώνως οὖν καὶ ἡμεῖς, πάντων τὰ στίφη πι-
στῶς συγκροτοῦμέν σοι ἐν φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, τὴν θαυμα-
τόβρυτον ταύτην πανήγυριν, τῆς σῆς πανενδόξου μνήμης
τεσσαρακονθήμερον, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν, τὴν παν-
σέβαστον Εἰκόνα σου.

Χαῖρε τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, ὅτι σὺ ὑπάρχεις πάν-

των τῶν προσφύγων σου, ἢ σκέπη τε καὶ ἐλπίς καὶ καταφύγιον διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν τεσσαρακονθήμερον πάντες ἑόρτιον, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνως δοξάζομεν ἅπαντες, τὸ ὑπερφύες σου θαῦμα, ὅτι τὸν Παράλυτον, πολυχρόνιον ὄντα, ὑγιῆ ὄλον ἐτέλεσας.

Ἔτερα προσόμοια, ἤχος ὁ αὐτός.

Τῶν Οὐρανῶν ταγμάτων.

Τῶν Κυθηραίων ἢ Νήσος, σήμερον τέρπεται ἐν τῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θαυμαστοποιῶν, τῆς πάντων Βασιλείσσης μητρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅτι πηγὴ ἀνεξάντλητος, νῦν ἐπεφάνθη ὁ θεὸς ταύτης Ναός, ἱαμάτων τοῖς προστρέχουσι.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπαξίως χεῖρας κροτήσωμεν, ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, τῇ Παρθενῷ βοῶντες· χαῖρε ἡ ζωοδόχος θεῖα Πηγῇ, τὰς ἰάσεις ἢ βλύζουσα τοῖς ἀδιστακτικῶς αἰτοῦσι, καὶ τῷ ναῷ, τῷ πανσέπτῳ σου προστρέχουσι.

Ῥεῖθρα ἰάσεων βλύξεις τοῖς Κυθηραίοις ἀγνῆ, καὶ πᾶσιν ὀρθοδόξοις, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, καὶ πόθῳ προσιοῦσι τῷ σῷ Ναῷ· καὶ γὰρ Πηγῇ ἀνεξάντλητος, πάντων θαυμάτων ὑπάρχει ζωοποιὸς καὶ Παράλυτον συνέσφιγξε.

Ῥητρεῦσαι βρότεις γλῶσσα οὔτε μὴν ἄυλος ἀξίως τὰ σὰ Κόρη, δύναται μεγαλεῖα, ἀλλ' οὐ νῦν ὀλοφύχως πόθῳ πολλῷ, μακαρίζομεν ἄχραντε, τῶν θαυμασιῶν τὴν ἄβυσσον οἱ πιστοὶ, καὶ τιμῶμεν τὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα καὶ νῦν, ἤχος π.λ. δ'.

ΤΙΣ μὴ θαυμάσει; τίς μὴ δοξάσει, Θεοτόκε ἀειπάρθενε τὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν σου τερατουργήματα; οὐ μόνον γὰρ παράλυτον προσελθόντα σοι πιστῶς θαυμασιῶς ἰάτρευσας· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ πάντοτε, τοῖς αἰτοῦσί σε πόθῳ, τὰ αἰτήματα παρέχεις· διὸ ἄχραντε Θεόνυμφε εὐχαρίστως σε γεραίροντες, τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ καθαρωτέραν τῶν Σεραφεῖμ, ἀσυγκρίτως πόθῳ δεόμεθα· τὴν σὴν βοήθειαν ἡμῖν δώρησαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

ἘΒΗΘΕΝ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρὰν, καὶ ἀπήνησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδου γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνουπνιάσθη, καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἑστηρικμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν· ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμά σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίθων, καὶ βορρᾶν καὶ ἐπὶ ἀνατολὰς, καὶ εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ οὗ ἂν εὐρεθῆς, καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι· καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος. Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ Πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

ἘΣΤΑΙ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ Σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτερῆς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται, δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κἀθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ

τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Μαρομιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Η ΣΟΦΙΑ ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στυλοὺς ἐπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν, ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα· ὅς ἐστιν ἄφρων ἐκκλίνατω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· ἔλθετε φάγετε τὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν· ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζήτησατε φρόνησιν ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει· ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψετε ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβῆ μῶλωπεσ αὐτῷ. Μὴ ἐλεγε κακοὺς ἵνα μὴ μισήσῃ σε. Ἐλεγε σοφόν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῶ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. Γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις. Τὸ δὲ γινῶναι Νόμον διανοίας ἐστὶν ἀγαθὸς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελα ἤχος β'.

ΜΕΓΑ καὶ παράδοξον θαῦμα τοῖς πᾶσιν ἐπέλαμψε, τῆς Θεοτόκου ὁ Ναός· ἐν τούτῳ γὰρ προστρέχοντες ἐν πίστει ἀδιστακτῶ, τὰ αἰτήματα λαμβάνομεν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως. Ἡ γὰρ χάρις κατέκρησε τῆς Παναγίου ἐν αὐτῷ· διὸ πάντες προσεΐπωμεν. Δέσποινα ἀγνή τοὺς σὲ τιμῶντας καὶ ἑορτάζοντας, περιφρούρει καὶ σκέπε, ἐκ πάντων κινδύνων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

ΜΕΓΑΣ ἤχος τῶν ἑορτάζόντων πέφηεν, ἡ θαυματουργησις ἀγνή τῆς πανσέπτου καὶ παντίμου σου Εἰκόνας. Ὅτι τὸν παράλυτον ἤγειρε, καὶ τὴν Νῆσον ταύτην πε-

ριεῖπει ἀπὸ παντοίων κινδύνων. Διὸ πάντες πιστοὶ ἐν φωναῖς ἀγαλλιάσεως μεγαλύνομεν τὸ ὄνομά σου Δέσποινα καὶ δοξολογοῦμέν σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ τῶν πιστῶν.

Δόξα καὶ γῆρ. ἤχος πλ. β'.

ΣΗΜΕΡΟΝ συγκαλεῖται ἡμᾶς τὰς ὀμηγύρεις τῶν πιστῶν ἡ πανέορτος καὶ πανθαύματος πανήγυρις, τῆς πανυμνήτου Θεομήτορος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, καὶ φιλόδουλοι τῆς ἡμῶν Δεσποίνης, ἑορτάσωμεν ψαλμικῶς, τὴν πάνσεπτον μεγαλουργίαν αὐτῆς, ἐπὶ τῇ θεῖα νεύσει τῇ χαριτοβρύτῳ τῆς παντίμου αὐτῆς Εἰκόνας. Ἴδοὺ γὰρ οἱ προστρέχοντες πίστει καὶ πόθῳ πρὸς αὐτὴν, κορέννυνται ἰάματα ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· οὐ μόνον γὰρ παράλυτον θαυμασίως συνέσφιξεν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν αἰτήσιν τοῖς πᾶσι χορηγεῖ· πάντες οὖν ἐκβοήσωμεν. Φύλαξον ἡμᾶς πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τῶν ἀθεῶν βαρβάρων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

ΔΕΥΤΕ νῦν φιλέορτοι, δεῦτε πιστῶν πάντων σύλλογος, δεῦτε ἄσμασι μέλψομεν, δεῦτε ἐπαινέσωμεν, μητρῷον Κόρη, διάσσωμα πάντων, δεῦτε συμπάλλωμεν θερμῶς, αὐτῆς τὰ θεῖα μεγαλουργήματα, καὶ πόθῳ μελωδήσωμεν, τὸν ὕμνον τὸν Ἀρχαγγελικόν· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε, μετὰ σοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

στίχ. Μητηθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΝ, τῆς παναγίας κοιμήσεως, τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δεῦτε νῦν φιλέορτοι, τιμήσωμεν πάντες, ἐν πίστει καὶ πόθῳ, καὶ εὐλαβείᾳ προσεχῶς, αὐτῆς ὑμνήσωμεν τὰ θαυμάσια, καὶ πάντες προσκυνήσωμεν, αὐτὴν τὴν πάντων βασίλισσαν, καὶ σὺν φόβῳ βοήσωμεν χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Νῦν σε μακαρίζομεν, καὶ εὐλαβῶς προσκυνούμεν σε, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, θερμῶς μεβαλύνοντας, Θεομή-

τορ Κόρη, τὰ σὰ μεγαλεῖα, αἱ γενεαὶ πᾶσαι πιστῶν· ὅτι παρέχεις θεία δωρήματα, τοῖς πόθῳ προσιοῦσί σοι, καὶ ἰατροῦεις νοσήματα, καὶ παράλυτον ἤγειρας, τὸν πιστῶς προσελθόντα σοι.

Δόξα καὶ νῦν. ἤχος π.λ. α.

Ω ΤΩΝ πολλῶν σου θαυμάτων ἀγνή· πῶς ταύτη τῇ τῶν Κυθηραίων νήσῳ, δέδωκας εἰς ἐπίσκεψιν τὴν θείαν σου Εἰκόνα· πηγὴ γὰρ θαυμάτων τοῖς προστρέχουσιν ὑπάρχει· δι' ἧς ἡμῖν τὰς ἐνεργείας τὰς σὰς φανεροῖς· καὶ γὰρ τὸν προσιόντα σοι Παράλυτον ποτὲ ζεοῦση τῇ φυγῇ, λαμπρῶς ἰατρευσας, καὶ τὴν τῶν ἄρθρων ῥῶσιν δέδωκας αὐτῷ· ἀλλ' ἢ πάντα τὰ πρὸς βοήθειαν ἡμῖν ἀπονέμουσα, οὐ μόνον αὐτὸν ὑγιῆ ἐτέλεσας, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς πίσει τε καὶ πόθῳ σοι προστρέχοντας, χαρίσμασιν ἰάσεως πλουτίζεις· ἐν ἀνάγκαις γὰρ κατιδόμεν, τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐναργῶς τὴν ἐπικουρίαν σου, καὶ ἀνομβρίας αὐχμόν, καθ' ἐκάστην θεραπεύεις· διὸ καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν πρὸς τὸν πόθον σου ἀναφλέγονται, καὶ μετὰ πίστεως συναθροισθέντες τῷ σῷ Ναῶ, δοξάζομεν τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ πόθῳ δεόμεθα ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος δ'.

ΛΑΟΙ νῦν κροτήσωμεν, δεῦτε τὰς χεῖρας πιστῶς, καὶ ἄσωμεν ἄσματι τῇ Θεομήτορι, ἐν πόθῳ κραυγάζοντες· χαῖρε ἢ προστασία πάντων τῶν δεομένων· χαῖρε ἢ Σωτηρία τιμώντων σε πόθῳ· χαῖρε ἢ τῷ Παράλυτῳ τὴν ἴασιν βραβεύασα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ Η ΣΥΝΗΘΗΣ ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑ.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΔΕΥΤΕ πάντες οἱ πιστοὶ, δεῦτε θεάσασθε θερμῶς. Θαῦμα παράδοξον καὶ γὰρ, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, ἐν τῇ πανσέπτῳ καὶ τεσσαρακονθήμερῳ, ἡμέρᾳ τῆς ἀγνῆς θείας κοιμήσεως, ἐν ἣ λαμπρῶς τελοῦμεν τὴν πανήγυριν, πᾶς ὁ λαὸς καὶ παῖδες τῶν Κυθηραίων· καὶ γὰρ

Παράλυτον ἤγειρεν ἢ Θεοτόκος, ἐν τῷ ἀγίῳ τῶν Μυρτιδίων Ναῶ αὐτῆς.

Δις

Εἰς τὴν β. στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχος π.λ. δ.

Τὸ προσταχθέν.

ΤΩΝ Ὁρθόδοξων ὁ πιστὸς σύλλογος θεῖος, ἐν ᾧ πανσέπτῳ σου Ναῶ Κόρη πανάχραντε, μετὰ πόθου προθύμως νῦν προσπελάζων, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου κράζει θερμῶς. Ἐν ὥρᾳ τῆς καταδίκης τε καὶ ὀργῆς, τῆς μελλούσης Κολάσεως, λύτρωσαι πάντας τοὺς πιστοὺς, καὶ σωτηρίαν δώρησαι τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσί σε.

Εἰς τὸν Πολυέλαιον Κάθισμα, ἤχος δ'.

ΔΑΒΙΤΙΚΟΣ νῦν οἱ πιστοὶ μελωδοῦμεν τὰ μεγαλεῖά σου ἀγνή Θεοτόκε, καὶ μετὰ πόθου κράζομεν βοῶντες θερμῶς, ὅτι σὺ παρίστασαι ὡς παντάνασσα Κόρη, ἐκ δεξιῶν πανάχραντε τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου· διὸ μὴ παύση πᾶσι βοηθεῖν, τοῖς ἀνυμνοῦσι τὰ θεῖά σου θαύματα.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἰ' Ἀρτίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκειμενον ἤχος δ'. Μηροθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε Ἐναγγέλιον.

Ὁ Ν. Δόξα καὶ νῦν. Καὶ τὸ ἰδιόμελον, ἤχος θ'.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα Ζῆτει εἰς τὴν λιτήν.

ΕἴΤΑ οἱ Κανόνες, καὶ ὁ μὲν πρῶτος συντεθεὶς παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου κύριου Μελετίου Καλλονᾶ Καθηγουμένου τῆς ἀγκαράνθου ἀγίας Μονῆς, καὶ πρωτοσυγγέλου τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, περιέχει τὸ ἐξήκοντα δυνατὸς κατὰ τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, λέγοντα εἰς τὸν Οκτώηχον εἰς τὸν πλ. δ' ἤχον, εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς τετάρτης, Ὡδὴ θ'.

Ἡ θεία κλίτη Σολομῶν, ἦν κυκλοῦσι δυνατοὶ νῦν ἐξήκοντα, ὅσους τῆς θείας γραφῆς. Οὐ ἢ ἀκροστιχίς.

Ἔμνον ἄδω σοι καινὸν Παρθένε Μαρία ἀγνή, Μελέτιος Καλλονᾶς.

Οἱ δὲ ἕτεροι συντέθησαν παρὰ τοῦ ῥηθέντος Σωφρονίου Κυθηραίου.

Ὡδὴ, ἰ' ἤχος α'. Ὡδὴν ἐπιτύκιον.

Ἰδοὺ καὶ οἱ δυνατοί. Βάτορ.

ΥΜΝΗΣΩΜΕΝ ἅπαντες πίσει καὶ πόθῳ, Μαρίαν τὴν

ἄχραντον, Βάτον ἀκατάφλεκτον, ἣν εἶδε πάλαι Μωσῆς, καὶ ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ πάντες δοξάζωμεν. Ῥάβδον

Μαρία πανάχραντε Θεοκυῆτορ, σὲ Ῥάβδον γινώσκωμεν τὴν Ἀαρωνήτιδα, ἐβλάστησας γὰρ σαρκί, ἀνευ σποράς τὸν Ἰησοῦν, καὶ σὲ δοξάζομεν. Στάμνος, καὶ Στήλη

Νομῆν τὴν φερέσβιον πᾶσι παρέχει. ἡ Στάμνος ἡ φέρουσα μάννα τὸ οὐράνιον, Στήλη φωτίζουσα φῶς, τὸν Νέον Κόρη Ἰσραήλ, διὸ σε δοξάζομεν.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ Θρόνον.

Ὁ κύριος ἐδείξε σε Πλατυτέρα, Οὐρανῶν πανάχραντε Θρόνον τε Χερουβικόν, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐπανεπαύσατο· διὸ πιστῶς σε δοξάζομεν.

Νεφέλην, καὶ Αὐγὴν μυστικῆν.

Νεφέλη ὀλόφωτε σὺ φωτιεῖς μου, τὸν νοῦν τὸν ἐν πάθεσιν ἡδονῶν σκοτούμενον ὡς γὰρ Αὐγὴ μυστικῆ, φέρει τὸν ἥλιον Χριστόν, μεθ' ὃν σε δοξάζομεν. Ἀνασσα.

Ἀνάκτων τὸ καύχημα Νύμφη, τοῦ Λόγου, Ἀγασσα, δείξόν με ἀνώτερον, τῶν ἐν ἐμοὶ κραταιῶς βασιλευόντων παθῶν, ἵνα δοξάζω σε.

Ἔτερος Κατῶν, φρονοῦν Κυθήρων, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν Μ... α μέλῳμεν ἀρρήτου λόγου.

Ἦχ... ὁ αὐτός. Ὡδὴν ἐπιπύκιον.

ΤΗΝ θείαν παράσχου μοι Λόγε Σοφ'αν, ὑμνήσαι τὴν ἄχραντον, τὴν ἀρρήτως τετοκυῖαν, σὲ τὸν ζωῆς χορηγόν, ἀνακηρύττειν τε πᾶσι τοῖς τα μεγαλεῖα αὐτῆς.

Ἠκούσθη ἐξαίσιον ἔθνος Παρθένου, Παράλυτος ἔρρωται ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, καὶ ἤλατο ἀληθῶς, ὡσπερ δορκὰς ὑμνολογῶν τὴν εὐσπλαγχτίαν αὐτῆς.

Ναῶ νῦν προσέλθετε τῆς Παναμώμου, οἱ νόσοις τρυχόμενοι, καὶ δεινῶς στερούμενοι, δυνάμενοι φυσικῶν, ὅπως ὑγιάν ποθητὴν λάβητε πάντων κακῶν.

Μητέρα πανάσπιλον γεγεννηκυῖαν, Υἱὸν Θεοῦ ἀναρχον, εὐφημοῦντες ἄσωμεν, τῶν χαρισμάτων πηγῆν· ῥεεῖ γὰρ ῥεῖθρα μυστικῶς πᾶσι τὴν ἴασιν.

Ἔτερος Κατῶν τοῦ αὐτοῦ, ἡχος β. Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

ΤΗΝ ἀγλὴν καθάρισον ἀγνή, τοῦ νοός μου Δέσποινα, καὶ καταλάμπρυνον νῦν τὴν σκοτόμαιναν. καὶ τὸν ζῶσον τῆς καρδίας μου, σὺ διδοῦσά μοι λόγον, ἢ τὸν λόγον τετοκυῖα· ἵνα ἐν αἰνέσει χαίρων σου ὑμνήσω τὰ θαυμάσια.

Ἡ ἀγία τετοκυῖα Θεὸν πάντων ἀγιώτατον, σὺ καθοδήγησον Κόρη τὸν λόγον μου. καὶ τὴν γλωτταν κίνησον, μεγαλύναι εὐφροσύνης τὰ θαύματα, καὶ δοξολογήσαι μόνην σε Δέσποιναν τοῦ σύμπαντος.

Θαυμαστός καὶ λίαν εὐκλεής, δέδεικται Πανάχραντε, τῶν Μυρτιδίων ὁ πάνσεπτος οἶκος σου, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα· ἐν αὐτῷ καὶ γὰρ πᾶσι τοῖς προσπελάζουσι, βρῆες ἰαμάτων ἀφθονα χαρίσματα Θεόνυμφε.

Ὁλοφύχως ἤχθημεν πρὸς σέ, πάντες μετὰ πίστεως, τοῦ ἀνυμνήσαι τὰ θεία θαυμάσια, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου· διὸ ἄχραντε Θεοτόκε πᾶσιν ἡμῖν, δώρησαι πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καταβασία. Ανοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ, γ. Λίθον ὄρ ἀπεδοκίμασαν.

Χαράν καὶ σωτηρίαν.

ΔΕΥΤΕ πάντες εὐφημήσωμεν, τὴν Χαράν τοῦ Κόσμου, ὅτε σωτηρία πᾶσιν ἐπεφάνθη, τοῖς πάλαι αἰχμαλώτοις ἀλόγοις ἐν πάθει, καὶ τὴν ἀπάθειαν διδοῦσα, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παρθένον

Ὡ Παρθενικὸν ἀπάνθησμα, τὸ τῆς παρθενίος καύχημα καὶ κλέος, καὶ μητέρων δόξα· σὺ γὰρ τῆς παρθενίας τα κλεῖθρα πεφύλαξαι, Χριστὸς ἐκ σοῦ Κόρη τεχθεῖς, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παράδεισον, Λιμένα.

Σὺ εἶ λογικὸς Παράδεισος, πάντες σε ὑμνοῦμεν, Λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ κλυδοσιζωμένων, Θαλάσσης κυμαινούσης τοῦ βίου πλωτῆρων τε· σώσον Παρθένε τῶν δειγῶν, ἅπαντας πιστοὺς καὶ στερέωσον.

Σκυρή.

Ὁλος οὐρανόθεν ἤλυθεν ὁ Λόγος τοῖς κάτω, καὶ Σκηνὴν ἁγίαν καὶ καθαρὰν εὐρών σε, ὅπως ἐν σοὶ Παρθένε ἀρρήτως κατώκησεν, οὐδόπως τῶν ἄνωθεν ἀπῶν σῶσόν με, διὸ καὶ στερέωσον.

Κλίμακα.

Εἶδεν Ἰακώβ σε Κλίμακα, οὐρανοῦ Παρθένε, δι' ἧς καὶ κατέβη ὁ Θεὸς τῶν ὀλων, καὶ σάρκα τὴν βροτείαν ἀρρήτως προσεῖληφε καὶ καθηγίασεν αὐτὴν, καὶ τῷ Πατρὶ φίλην κατέστησε.

Κολυμβήθραν.

Κάθαρσιν ψυχῆς καὶ σώματος, δὸς κἄμοι Παρθένε· σὺ γὰρ ἐκκαθαίρεις μολυσμούς πταισμάτων, ὅτι κολυμβήθρα σωτήριος δείκνυσαι, δι' ἧς σωζόμεθα πιστοὶ καὶ Σωτηρία στερεούμεθα.

Ὁ αὐτός. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

ΝΥΝ ἐπληρώθη ῥῆσις λέγουσα, Ἡσαίου τότε ὡς ἔλαφος, χωλὸς ἀλείται· ἰδοὺ γὰρ Παραλύτου ὡς ἔοικε, σφυρὰ διελύθησαν ὄντος θαῦμα παράδοξον.

Τὴν πρό τοῦ τόκου Θεοτύμφευτον, ἐν δ' αὐτῷ τῷ τόκῳ πανάφθορον. καὶ μετὰ τόκον ἀληθῶς, Ἄειπάρθενον ἅπαντες, ἀνυμνήσωμεν βοῶντες, χαῖρε κόσμου διάσωσμα.

Εἶα τὸ πρὶν κατάρως γέγονε, καὶ φθορᾶς αἰτία τοῖς ἅπασιν σὺ δὲ Παρθένε τηλαυγῶς, εὐλογίας καὶ χάριτος, πέλαγός τε ἰαμάτων, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος.

Ῥήσεις σε κλίνην Σολομόντειον, δυνατῶν κυκλῶντων σε Πάναγνε, ἀνακηρύττουσι φαιδρῶς, ἐξ ἧς πᾶς προσερχόμενος, μετὰ πίστεως λαμβάνει, αἰτημάτων τὰ ἑπαθλα.

Ἄλλος. Τῆς πίστεως ἐν πέτρα

ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ἐν πνεύματι καὶ καρδίᾳ, ὁρῶν αὐτὸν τελείως ἰατρευθέντα, Παραλύτος ὑπάρχων πρὶν ὁ σὸς δοῦλος, ἀγνή ἐδόξαζε, τὰ μεγαλεῖά σου, σὺ μου, εἰ βοήθεια κρᾶζων Πανάχραντε.

Ὁ πλείστος ὄγλος Κόρη τῶν Κυθηραίων, συνήχθη.

μετὰ πόθου ἐν τῷ Ναῷ σου, ὑμνῶν καὶ μεγαλύνων ἀκαταπαύστως τὴν θαυματουργίην, ὅτι συνέσφιγξας τὸν ποτὲ Παραλύτον, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Μεγάλως ἐδοξάσθη ὁ Θεὸς οἶκος, ὁ σὸς Θεοκυήτορ τῶν Μυρτιδίων, ἐν ταύτῃ σου τῇ νήσῳ τῶν Κυθηραίων, ἐν κόσμῳ δὲ παντὶ μακαριοῦσί σε, ἐν αὐτῷ γὰρ ἤγειρας τὸν Παραλύτον.

Καλῶς προεμηνύθης ἡ κολυμβήθρα, προβατικὴ ἢ πάλαι τῶν ἰαμάτων· πηγὴ γὰρ ἀνεδείχθης ὡσπερ ἐκείνη, ἤγειρε Παραλύτον, καὶ σὺ πανάχραντε, σήμερον ἰατρευσας νέον Παραλύτον.

Καταβασία Τὸς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰσοή.

ΚΑΤΕΠΛΑΓΗ εὐλαβῶς τῶν Κυθηραίων ὁ λαός, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τῶν ἀκενώτων δωραίων, πηγὴν σε εἶναι Θεόνυμφε καὶ Παρθένε, ἄνανδρον, Παρθένον καὶ πανέντιμον, πύλην κεκλεισμένην Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἱερὸν παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ πλάστου πατρὸς τοῦ ὑψίστου, τοῦ γεννηθέντος σπέρματος δίχα, ἐκ τῆς νηδύος σου τῆς Θεόπαιδος.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΜΑΡΙΑ καθαρὸν, τοῦ Σωτήρος δοχεῖον, καὶ πάντων τῶν πιστῶν αὐχμηρὰ τε τὸ θεῖον, συμφώνως γεραίρομεν, εὐφημοῦντες τὴν δόξαν σου· σὺ γὰρ πέφηνας τῶν ἀσθενούντων ἡρώσις· σὺ δὲ γέγονας ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, καὶ πάντων βοήθεια.

Ὡδὴ δ'. Ἐν Πνεύματι προβλέπω.

Ἀστέρα.

ΑΝΕΤΕΙΛΑΝ ἐν κόσμῳ λαμπρότατος Ἀστὴρ, ἡ Παρθένος Μαριάμ, ἐμφαίνουσα πιστοῖς, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον Χριστὸν δεσπότην, καὶ καταυγάζουσα πόθῳ πάντας κρᾶυάζειν, δόξα σοι ἀγνή Θεοδόξαστε.

Λυχίαν ὁδηγόν.

Ἰδοὺ πάντες σε ἐγνωμεν, λυχίαν φωτεινὴν, τὴν τὸ

φῶς ἀστράπτουσαν τὸ θεῖον τοῖς πιστοῖς, καὶ ὁδηγὸς Σω-
τηρίας σὺ ἀγνή ὑπάρχεις· διὸ πρὸς φῶς ὁδήγησον καὶ ἐμὲ
σοι κράζειν. δόξα σοι ἀγνή Θεοδόξαστε.

Νεφέλην ὀμβροτόκον.

Νεφέλην ὀμβροτόκον σὲ εἶδε Γεδεών, τὸν ὄμβρον τῆς
χάριτος κατέχουσα Χριστόν· ὄμβρησον οὖν τὴν καρδίαν
μου ἐξηραμένην, καὶ σωτηρίαν δρόσιόν με τοῦ βοᾶν σοι,
δόξα σοι ἀγνή Θεοδόξαστε.

**Ὅρος κατάσκιον.*

*Ὅρος τὸ κατάσκιον ὃ εἶδεν Ἀβθακούμ, σὺ ὑπάρχεις
Δέσποινα μητρόθεε ἀγνή, ἐσκιασμένη τῷ Πνεύματι τῷ
ἀγίῳ· σκέπασον οὖν με τῇ σῇ χάριτι βοᾶν σοι, δόξα σοι,
ἀγνή Θεοδόξαστε.

Ναὸν Θεοῦ.

Ναὸν ἡγιασμένον κηρύττομεν ἀγνή, ἐν ᾧ σαρκὶ κατώ-
κισεν ὁ ὑψιστος Θεὸς, συνομιλήσας ἀνθρώποις· διὸ Παρ-
θένε, ναὸν αὐτοῦ καὶ ἐμὲ ποιήσον ἵνα κράζω. δόξα σοι ἀγνή
Θεοδόξαστε.

Πύλην.

Πύλην σε κεκλεισμένην εἶδεν Ἰεζεκιήλ, δι' ἧς διήλθε
Χριστὸς καὶ ὤφθη ἐν σαρκί, ἐσφραγισμένην φυλάξας σε
αὐθις Κόρη· διὸ καὶ Πύλην γεραίωμεν Σωτηρίας, δόξα σοι
ἀγνή Θεοδόξαστε.

'Ὁ αὐτός. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

ΑΚΟΥΣΩΜΕΝ Προφήτου βοῶντος, ᾧ πιστοὶ, δόξα
πᾶσα ἔσωθεν αὐτῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως καὶ μό-
νου δυνάστου, αὐτὸς γὰρ ταύτην τῆς φύσεως ἀνωτέρα, καὶ
ἀγιωτέραν εἰργάσατο.

Ναὸς τῶν Μυρτιδίων ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, συγκαλεῖ-
ται σήμερον πάντερπτον προστιθεῖς, τὴν πανδαίσιαν
πάντων τῶν χαρισμάτων, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος
δεῦτε, πάντες πνευματικῶς κατατροφῆσωμεν.

Μεγάλων χαρισμάτων βυθὸν σε ἀληθῶς, Χριστὸς ἐ-
ποίησατο γενόμενος ἐκ σοῦ, ἀνθρωπος φύσει τέλειος, οὐ

δοκῆσει· διὸ πάντες ὀρθοδόξως ὁμολογοῦμεν, Κυρίως
Θεοτόκον καὶ Δέσποιναν.

*Ἐχουσα παρρησίαν θρόνω τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεομήτορ
ἄχραντε δυσώπησον καὶ νῦν, τοῦ λυτρωθῆναι παρῖδων
τοῦ διαβόλου, ἡμᾶς τοὺς πόθω τὰ σὰ ὑμνοῦντας μεγα-
λεῖα, καὶ δοξολογοῦντας τὴν μνήμην σου.

**Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.*

ΗΓΑΛΛΕΤΟ, εὐφροσύνως πιστῶς ὁ Θεόδωρος, ὁ πρῶτον
Παράλυτος, ὅλον ὄρων ἀξιούμενον, ἑαυτὸν τῆς χάριτος,
καὶ δωρεᾶς τῆς θείας, ὑμνολογῶν τὴν εὐσπλαγγίαν σου.

Τὸ θαῦμά σου καταπλήττει πιστῶν τὴν διάνοιαν Θεο-
μήτορ ἄχραντε· διὸ τὴν θείαν Εἰκόνα σου, πόθω ἀσπα-
ζόμενοι, σὲ μεγαλύνομεν, ταύτην προσκυνοῦντες ἐκάστοτε.

Ὡς φύλακα βοηθὸν καὶ ἐπίκουρον ἄχραντε, πάντες σε
κεκτήμεθα, παντοίαις ἐν περιστάσεσι, καὶ νῦν σοὶ προσ-
πίπτοντες ἐπικαλούμεθα, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Ἀνύμφευτε ἡ Θεὸν σωματούμενον τετοχυῖα, σῶσόν με
Παράλυτον, γεγεννημένον τοῖς πταίσμασι, καὶ τῶν μελώ-
πων ἴασιν, ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς συμπεθεστάτη μοι
δώρησαι.

Καταβασία. Τὴν ἀρεξίχνιαστον.

**Ὡδὴ, ἐ. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.*

Μητέρα Θεοῦ.

ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πανάχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πάν-
τες οἱ πιστοὶ σὲ πόθω δοξάζομεν, καὶ μεγαλύνομεν τὸν
τόκον σου· χαῖρε Μήτηρ Κυρίου, χαῖρε δεδοξασμένη.

Θαῦμα μέγα.

*Ρητρεύειν οὐ δύνανται γλῶττα οὐδενός, βρότειος ἀ-
γνή τὸ μέγιστον θαῦμά σου· τὸν ὑψιμέδοντα γὰρ τέτο-
κας, τὸν δόντα σωτηρίαν πᾶσι τοῖς σὲ τιμῶσι.

*Θεμέλιον *Ὀχημα.*

Θεμέθλον τῆς πίστεως καὶ ὄχημα μυστικόν, ἐν ᾧ Χρι-
στὸς ὁ βασιλεὺς ἀνεπαύσατο, καὶ τὴν ἡμῶν πίστιν ἐστε-
ρέωσε, κηρύττομέν σε πάντες ὑπερευλογημένη.

Ἐλπίδα.

Ἐλπίς καὶ καταφύγιον ἀπάντων εὐσεβῶν, πέφυκας Παρθένη ἀγνή Θεοδόξαστε· διὸ καὶ βῶ σοι ὁ πανάσωτος, σῶσόν με Κόρη σῶσον, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Λουτήρα.

Νοός μου τὴν κατήρειαν ἐκδίωξον ἀγνή, ἀπόπλυνον τὸν ῥύπον τῆς συνειδήσεως· σὺ γάρ Λουτήρ ὑπάρχεις σωτήριος· ὦ γλυκυτάτη Κόρη, σῶσόν με τὸν σὸν δοῦλον.

Δοχεῖον.

Εὐλογημένη πάναγνε Δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ πᾶσιν ἐν δρακί τὴν κτίσιν κατέχοντος, δοχεῖον κάμε τῆς αὐτοῦ χάριτος, ἔργασαι τὸν σὸν δοῦλον, ὦ γλυκυτάτη Κόρη.

Ὁ αὐτὸς εἰρμὸς. Τὴν σὴν εἰρήνην.

ΛΥΧΝΙΑΝ σε γινώσκωμεν Μαρία σεμνή, μετὰ λαμπάδιων χρυσῆν τὴν ἐπτάφωτον· σὺ γάρ ἡ χάρις ἐπεσκίασε, Πνεύματος μυστηρίων ἐπτάκτινος καὶ θεία.

Ψεκάδα τὴν οὐράνιον ἐδέξω, ἐν γαστρὶ, ἐπελεύσει θείου Πνεύματος παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ σὰρξ ὁ λόγος ἐχρημάτισε, καθ' ἡμᾶς ἄνευ ῥύπου, Παρθενομήτορ Κόρη.

Ὡ μέγα τὸ μυστήριον τοῦ τόκου σου ἀγνή, ὄντως ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον. Θεὸς ἀνθρώποις πεφάνερωται, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως.

Μυστήριον ἀνώτερον τῶν τοῦ Θεοῦ, τεραστίων πάντων ἐν σοὶ πεφάνερωται· ὁ γὰρ ἐκ Πατρὸς υἱὸς ἀμήτωρ, νῦν ἐκ σοῦ ἀπάτωρ γεννᾶται κατὰ σάρκα.

Ἄλλος. Μεσίτης Θεοῦ.

ΡΗΜΑΤΩΝ φωνῶν, καὶ τῶν δακρύων Δέσποινα ὑπήκουσας, τοῦ παρακαλοῦντός σε, πίστει καὶ πόθῳ Παρὰ λούτου ποτὲ καὶ ταχέως τὴν βίωσιν αὐτῶ τελείως ἐνείμας.

Ἰδὼν ὁ λαὸς ὁ τῶν Κυθῆρων πάναγνε τὸ μέγιστον, τῆς θαυματουαγίας σου, πάντες τῷ Ναῶ σου νῦν προστρέχοντες, εὐχαρίστως ἐν πίστει συμφώνως σε δοξάζουσι.

Ἀγάλλεται νῦν, καὶ χορεύει μυστικῶς ἅπαν τὸ πλή-

ρωμα, τῶν πιστῶν πανάχραντε, ἐν τῷ πανευσῆμῳ παγγύρει σου, τῆς σῆς μνήμης τιμῶντες τὴν τεσσαρακονθήμερον.

Λυτροῦται πασῶν ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν ἡ νῆσος Δέσποινα, ἔχουσα προστάτιν σε ἀρωγὸν καὶ φύλακα καὶ πρόμαχον, καὶ γεραίρει διὸ σου, λαμπρῶς τὴν ἐπιείκειαν.

Καταβάσια. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ 5'. Τὸν Προφήτην Ἰωανῶν.

Καθέδραν.

ΜΑΚΑΡΙΖΩ ΣΕ ἀγνή, τὴν καθέδραν τοῦ Θεοῦ, ἣν ἡγίασεν αὐτὸς, καὶ καθήσας ἐπὶ σέ, παρέχεται τὴν σωτηρίαν τοῖς σέ δοξάζουσι.

Καταφύγιον.

Ἄσμασι μελωδικοῖς, ἀνυμνοῦμέν σε λαμπρῶς, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καταφύγιον περπινόν, ἀπάντων γάρ, πιστῶν ὑπάρχεις πᾶν δοξαζόντων σε.

Πηγὴν.

Ῥητορεῦσε ἀτονεῖ, πᾶσσα γλῶσσα εὐπρεπῆς, μεγαλειᾶ σου ἀγνή· σὺ γάρ πέφυκας ἡμῖν, πηγὴ ζωῆς, καὶ σωτηρίας τοῖς σέ δοξάζουσι.

Τράπεζαν.

Ἰδοὺ τέθηκεν ἡμῖν, ὁ τῆς κτίσεως Σωτὴρ, τὴν Μητέρα ἑαυτοῦ, Τράπεζαν ὡς μυστικὴν, ἐκτρέφουσαν, τῷ θεῷ ἄρτω τοὺς προσιόντας πιστῶς.

Κρατήρα.

Ἄνυμνοῦμεν εὐσεβῶν τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, Κρατήρα τῆς ζωῆς, τὸν προχέοντα ἡμῖν, τὰνάματα τῆς σωτηρίας, ἣν προσκυνήσωμεν.

Μεσίτριαν.

Μεσιτείαν τῶν πιστῶν ἐγνωμεν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πανάχραντον ἀγνήν, ἣν καὶ προβαλλόμεθα, πρὸς τὸν Σωτήρα τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ αὐτὸς εἰρμός. Τὸν προφήτην.

ΕΟΡΤΑΣΩΜΕΝ πιστοὶ, εορτὴν πάντες καὶ νῦν τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς Βασιλίσσης τοῦ παντός· ἰδόμεν γὰρ τὸν παρειμένον συνεορτάζοντα.

Νίκην ἐσχηκας σεμνὴ κατὰ νόσων φθαρτικῶν ὡς τοῦ μόνου ἱατροῦ, τῶν σωμάτων καὶ ψυχῶν, ὑπάρχουσα, μήτηρ καὶ παῖς ὦ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Ἀπελύθησαν σφυρὰ, παραλύτου ἐκ μητρὸς, τοῦ ἰάσαντος φρικτῶς, παρειμένους ῥήμασι· δύναμις γὰρ υἱοῦ τυγχάνει τῆ ἐξουσίᾳ Μητρὸς.

Ῥητορεύει ἐμφανῶς, ὁ γραμμάτων ἄπειρος, καὶ κηρύττει ἅπασι μεγαλεῖα τῆς Μητρὸς, ἐξαισία τῆς Θεοτόκου λαβὼν τὴν ἰασίν.

Ἄλλος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

ΣΩΤΗΡΙΑΣ σφαγίς Κόρη πέφυκας, Μητέρα ἀειπάρθενε τοῖς προσπελάζουσιν, ἀγνὴ τῷ θεῷ οἴκῳ σου, καὶ τιμῶσι πιστῶς τὴν εἰκόνα σου.

Μόνῃ γέγονας Κόρη ἀντίληψις, ταύτης σου τῆς νῆσου Θεὸν ὡς γεννήσασα, καὶ ἀνομβρίας ἔλυσας, τὸν αὐχμὸν καὶ τὴν γῆν κατεδρόσισας.

Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οἶκός σου, πάναγνε Θεόνυμφε παρὰ τῶν δούλων σου, καὶ ἐν αὐτῷ κατώκησας, καὶ πηγὰς ἀναβλύξεις ἰάσεων.

Δύτρωτόν με Παρθένε τὸν δαίλιον, πάσης περιστάσεως καὶ κατακρίσεως, ἐχθρῶν ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ κολάσεως ῥῦσαι τὸν δούλόν σου.

Καταβάστα. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆ Θεοτόκῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, ὡς χορηγούσῃ τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, ἀναμέλποντες εὐφύμνια μετὰ πόθου· ἀλλ' ὡς ἡγείρας παράλυτον Θεόνυμφε ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι περιστάσεως, τοὺς σοὶ κράζοντας, χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

Ὁ Οἶκος.

ΑΓΓΕΛΟΙ ἀοράτως, καὶ βροτῶν πᾶσα φύσις, συμφῶνως, ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὴν πανθαύμαστον Θεοτόκον ἀγνὴν· πολλῶν γὰρ θαυμάτων αὐτουργὸς πέφηνε, καὶ ταύτην χαρμοσύνης, εὐφημήσωμεν, πιστῶς βοῶντες.

Χαῖρε Παρθένε Μητέρα Κυρίου.

Χαῖρε ἀρχὴ Μυστηρίου θείου.

Χαῖρε ἀνομβρίας αὐχμὸν καταπαύουσα.

Χαῖρε ἐναντίους ἐχθροὺς καταθραύουσα.

Χαῖρε ὅτι τὸν παράλυτον καθυγείωσας λαμπρῶς.

Χαῖρε ὅτι τῶν προσφύγων σου προστατεύεις ἐναργῶς.

Χαῖρε ὅτι τῶν Κυθηραίων πέλεις καύχημα πάντων.

Χαῖρε παντός τοῦ κόσμου ὑπερμέγιστον θάμβος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐπέλαμψε.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ λύπη κατέπαυσε.

Χαῖρε ἀγνὴ ἀσθενῶν ἰατροῦσα.

Χαῖρε πάντων τῶν πιστῶν σωτηρία.

Χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

Τῆ ΚΔ' τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνός, ποιούμεν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῶν Μυτιλιῶν ἐν τῇ νήσῳ Κυθήρων, ὅτε τὸν παράλυτον ἤγειρε.

Στίχ. Τέρας νεουργὸν εὐλογῶ τῆς Παρθένου.

Ἐσφιγξε καὶ γὰρ νῦν μέλη παρειμένα.

Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἔρρωται παράλυτος.

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΣ εἰς τούτην τὴν νῆσον τῶν Κυθῆρων ἓνας ἐρημότοπος, λεγόμενος Μυρτίδια, (διὰ τὸ ὅλος διασωμένος ἀπὸ μυρτιάς, καὶ ἀκατοίκητος, μόνον τὰ ζῶα τῶν ἀγροίκων ἐκεῖ ἔβοσκον), ἔπραττεν ἐκεῖ κάποιος εὐλάβης χριστιανός, καὶ αὐτὸς ὁδηγηθεὶς ἀπὸ κάποιαν θεωρίαν ὅπου εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ἔχοντας περιστῆν εὐλάβειαν εἰς τὴν κυρίαν Θεοτόκον, ἐπήγγαινε συχνότερα εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ στέκωντας ἐκεῖ, στοχαζόμενος τοῦ τόπου τὴν ἀγριότητα, ἤκουσε φωνὴν ἀοράτως ὅπου

τοῦ ἔλεγεν· ἂν μὲ γυρεύσῃς ἐδῶ σιμὰ εὐρίσκεις τὴν εἰκόνα μου, καὶ εἶναι καιρὸς ὅπου ἦλθα, καὶ εὐρίσκομαι ἐδῶ, διὰ νὰ δώσω βοήθειαν ἐποῦτου τοῦ τόπου. Ἀκούοντες δὲ τὴν φωνὴν ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος χριστιανὸς, καὶ στρεφόμενος ἔνθεν κάκειθεν, τάχα νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι ὁποῦ ὀμιλοῦσας, καὶ μὴ θεωρῶντας τινὰ, ἔμεινε περίφοβος· καὶ κάνωντας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἶπε· Κύριε Κύριε Χριστέ βοήθει μοι· καὶ σὺ Κυρία μου καὶ Δέσποινα ὅπου ἔχεις πολλὴν τὴν παρρησίαν πρὸς τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ φανερώσῃς, ἂν εἶναι τὸ θέλημά σου, τὴν φωνὴν ταύτην ὅπου ἤκουσα, τί εἶναι. Καὶ θαρρῶντας πῶς ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦτον διὰ καλόν, παραμερίζωντας ὀλίγον ὡσάν νὰ ἐγύρευε τὸ ποθούμενον, θεωρεῖ μέσα εἰς μίαν μυρτίαν μίαν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· Εὐθὺς ὅπου τὴν εἶδεν, ἔλαβε μεγάλην χαρὰν, καὶ ἐγνώρισε, πῶς ἡ φωνὴ ὅπου ἤκουσε ἦτον ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὴν τὴν ἁγίαν εἰκόνα. Ἔπесе λοιπὸν καὶ τὴν ἐπροσκύνησε, καὶ μετὰ δακρῶν καὶ εὐχαριστιῶν τὴν ἠσπάσθη· ἠσθάνετο δὲ πολλὴν εὐωδίαν θυμιασμάτων εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Εὐθὺς λοιπὸν βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Θεομητορικὴν δύναμιν, ἄρχησε καὶ ἔκοπτε τὸ δάσος· καὶ καθάρισας τὸν τόπον ἐκεῖνον κατὰ τὸ δυνατόν του, ἔκτισεν ἐκεῖ μικρὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν ῥηθείσαν ἁγίαν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπωνόμασε Μυρτιδιότισσαν, ὡσάν ὅπου τὴν εὗρεν εἰς ταῖς μυρτίαις· καὶ ἐτίθη ὁ τόπος ἐκεῖνος μέχρι τῆς σήμερον λέγεται μυρτιδία, διὰ τὴν ἀφορμὴν τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖδου δάσους. Ἔκαμε δὲ καὶ αὐτὸς μικρὸν κελλίον καὶ γενόμενος μοναχὸς ἐκατοίκησεν ἐκεῖ, λατρεύωντας μετὰ πάσης εὐλαβείας πάντοτε αὐτὴν τὴν ἁγίαν καὶ θαυμαστὴν εἰκόνα. Ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἐκαθάρισε τὸ μυρτερόν ἐκεῖνο δάσος, ἐπλάτυνεν ἡ φήμη, καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν χριστιανῶν, καὶ ἐπροτρέχασιν συνεχῶς μετὰ πολλαῖς ἐλεημοσύναις εἰς προσκύνησιν τῆς ἱεράς αὐτῆς εἰκόνας, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμεν εἰς ὅσους ἐπρόστρεξαν μετὰ εὐλαβείαν καὶ πίστιν, εἰς τόσον ὅπου ἐξαπλώθη ἡ δόξα τῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀποθανόντος δὲ

αὐτοῦ, ἔμεινε ὑστερα κάποιος μοναχὸς εὐλαβὴς Λεόντιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἠῤῥῆξε τὸν αὐτὸν ναὸν, καὶ τὰ κελλία, καὶ ἐκατάστησε Μοναστήριον.

Κάποιος εὐλαβὴς ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ὀνομαζόμενος Θεόδωρος Κουμπανιὸς, ἔχωντας ξεχωριστὴν εὐλάβειαν εἰς αὐτὴν τὴν ἁγιωτάτην καὶ θαυμασιωτάτην εἰκόνα, ἔξω ἀπὸ ταῖς ἄλλαις λειτουργίαις, καὶ πανηγύρευσιν ὅπου ἔκανεν εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, εἶχε συνήθειαν, καὶ ἔπερνε ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, καὶ ἐπήγγαζεν ὑστερα ἀπὸ τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου σαράντα ἡμέραις, ὅπου εἶναι ἡ ΚΔ'. Σεπτεμβρίου, καὶ ἔκαναν μετὰ εὐλάβειαν λειτουργίαν, καὶ μεγάλην πανήγυριν ἐκεῖ· καὶ ἀπὸ τότε ἐσυνηθίσθη ἡ αὐτὴ ἑορτὴ, νὰ γίνεταί καὶ εἰς ὅλην τὴν νῆσον.

Ἔτυχε μετὰ καιρόν, καὶ σφοδρῶς ἀσθενήσας ὁ αὐτὸς Θεόδωρος ἐκατεστάθη Παράλυτος, καὶ ἐκατέκειτο εἰς τὸν κρᾶββάτον χρόνους πολλοὺς· ἀγκαλιὰ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν καιρὸν διὰ τὴν δεινὴν αὐτοῦ ἀσθένειαν δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνηθισμένην του ἑορτὴν, ἐπεμπεν ὅμως πάντοτε τὰ παιδία του, καὶ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔκανεν εὐλαβῶς τὴν πανήγυριν μετὰ ἐλεημοσύνην πλουσιοπάροχον εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἡ πίστις αὐτοῦ καὶ ἡ εὐλάβεια δὲν ὀλιγόστευε ποτὲ, μόνον καὶ μακρόθεν ἀπὸ τὴν κλίνην του μετὰ δακρῶν προσευχόμενος ἔλεγε, Κυρία μου Μυρτιδιότισσα ἐλεήσου καὶ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλόν, ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων ἡ καταφυγὴ καὶ ἐπίσκεψις ἐκείνων ὅπου σὲ ἐπικαλοῦνται, ἡ σκέπη καὶ προστασία, ἐκείνων ὅπου σὲ παρακαλοῦσι, βοήθησον καὶ μοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἀναξίῳ δούλῳ σου, καὶ ἀξιώσον με τῆς ποθουμένης υγείας, νὰ ἔλθω σωματικῶς καὶ τὸν ἐρχόμενον χρόνον πρὶν τελειώσῃ ἡ ζωὴ μου, νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα λόγια εὐλαβείας ἔλεγε μετὰ δακρῶν ὁ αὐτὸς Θεόδωρος κάθε χρόνον, καὶ πάντοτε ἐδόξαζε, καὶ ἔκανε τὴν ἑορτὴν κατὰ τὴν συνήθειαν. Μετὰ δὲ χρόνους ὅπου ἦτον ἐτίθη παράλυτος, φθάνωντας ὁ καιρὸς τῆς συνηθισμένης ἑορτῆς, ἀφ' οὗ ἐγένετο ἡ χρειαζομένη ἐτοιμασία νὰ κινήσουν ὅλοι, κράζει ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὰ

παιδιά του, και λέγει των κλαίωντας. Ἀδελφοί και τέκνα, φίλοι και συγγενεῖς, ἐγὼ βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς ταύτην τὴν πολυχρόνιον, και πολύπονον παραλυσίαν, και τρόπος ἰατρίας δὲν εὐρίσκεται εἰς ἐμένα· λοιπὸν παρακαλῶ σας νὰ ἐτοιμάσετε κράββατον διὰ νὰ μὲ συκώσετε νὰ μὲ πάρετε, κἄν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ ἰδῶ, και νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Κυρίας μου τῆς Μυρτιδιότισσας, ἴσως κάμη εὐσπλαχνίαν και εἰς ἐμένα τὸν ἄθλιον, καθὼς κάνει εἰς ὄλους ὁποῦ τὴν ἐπικαλοῦνται. Αὐτοὶ δὲ ἀκούσαντες τέτοια λυπηρὰ λόγια, πίστεως εὐλαβείας και κατανύξεως γέμοντα, ἠτοιμάσαν τὸν κράββατον, και τὸν ἐπήραν ὑπὸ τεσσάρων αἰρόμενον και φέροντες τον εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν τῶν Μυρτιδιῶν, τὸν ἔθεσαν καθὼς ἐζήτησεν ἔμπροσθεν τῆς σεβασμίας εἰκόνας.

Φθιάσας ἐκεῖ, εὐθὺς ἀσυχώνωντας τὰ ὀμμάτιά του πρὸς τὴν Θεοτόκον, εὐλαβῶς κλαίωντας ἔλεγε· Κυρία μου και Δέσποινα βασιλῆσσα τοῦ οὐρανοῦ και τῆς γῆς, ἐσὺ εἶσαι ἡ προφητευμένη Κόρη, ὁποῦ ἐγέννησες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν μονογενῆ Υἱόν, και Λόγον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, και ἀειπάρθενος ἔμεινας, και ἔλαβες τόσην χάριν ὁποῦ ἔγινες Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἀνὸ ὁποῖον κρατῶντος ὡς βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἔχεις τόσην ἐξουσίαν και τὸ θέλειν, και τὸ δύνασθαι, νὰ δίδεις κάθε χάριν ὅπου σοῦ ζητήσουν, ὡσάν ὅπου ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν αἰτίαν πασῶν τῶν χαρίτων. Ἐσὺ λοιπὸν ὅπου εἶσαι ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, τῶν ὀρφανῶν ἡ προστασία, τῶν ἀστενῶν ἡ ἰατρεία, τῶν θλιβομένων ἡ παρηγορία, τῶν κινδυνευομένων ἡ σωτηρία, κάμε ἔλεος και εἰς ἐμένα, μεσίτευσε εἰς τὸν πολυεὐσπλαγγχον μονογενῆ σου Υἱόν, νὰ ἐλεήσῃ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλόν· και καθὼς πολλοὺς ἀσθενεῖς ἰάτρευσε, πολλοὺς νεκροὺς ἀνέστησε, και παραλύτους ἀνῶρθωσε μόνον μὲ τὸν θεϊκόν του λόγον, ὅταν ἦτον εἰς τὸν κόσμον, οὕτως νὰ κάμη και εἰς ἐμένα τὸν ταπεινόν. Σήμερον ὅπου πανηγυρίζομεν οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν τεσσαρακονθήμερον ἐνθύμησιν τῆς ἁγίας σου κοιμήσεως, δεῖξαι τὰ ἐλέη σου, δεῖξαι τὴν δυναστείαν σου εἰς ἐμένα, καθὼς και εἰς ἄλ-

λους πολλοὺς ἐδείξες εἰς τούτην τὴν ἁγίαν ἡμέραν· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν δεσπότου· μή μου παρίδης τὰ δάκρυα, μή μου παραβλέψῃς τοὺς στεναγμούς, σπλαχνίσθητι τὸ βάρος τῆς μακρᾶς μου ἀσθενείας, τοὺς μεγάλους και ἀνυπομονήτους πόνους· μή κωλύσωσι τὰ ἀπὸ νεότητός μου ἁμαρτήματα τὴν ἀπειρόν σου ἀγαθότητα, ἀλλὰ χάρισαι μοι τὴν ζητουμένην και ποθουμένην ὑγίαν. Οἱ συναθροισθέντες ἀκούοντες τέτοια παρακαλεστικά λόγια ὁποῦ ματὰ δακρῶν ἔλεγει ὁ παράλυτος Θεόδωρος, ἔκλαυσαν και ἐπαρακαλοῦσαν διὰ τὴν βοήθειάν του. Κατὰ τὴν τάξιν, και ἱερεῖς και λαϊκοὶ ἐψάλλαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπεριοῦ, και τὰ τοῦ ὄρθρου τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, και ψάλλοντες τὸν κανόνα εἰς τὸν ὄρθρον, εὐγῆκεν ἓνας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ κάποιαν ἀνάγκην, και γυρίζοντας μετὰ βίας εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· νὰ ἤξεύρετε ἀδελφοί, πῶς μοῦ ἐφάνηκε νὰ ἤκουσα πολλοῦ λαοῦ παραχῆν, και θόρυβον πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὡσάν νὰ ἔρχονται πρὸς ἐδῶθεν· οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν, ἐπειδὴ τὸ Μοναστήριον εὐρίσκεται σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, και συχνὰ ἐπειράζετο ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, μάλιστα ἀπ' αὐτὴν τὴν στρατάν εὐγένεσι και ἔκαναν πολλοὺς σκλάβους ἀπὸ τὰ περίγυρα χωρία. Εὐγῆκασι και ἄλλοι νὰ βεβαιωθοῦν τὰ λεγόμενα, και γυρίζοντας εἶπαν και αὐτοὶ τὰ ὅμοια, και ὅτι αὐτὴ ἡ παραχῆ δὲν εἶναι ἄλλο, παρά βαρβάρων ἐπιδρομῆ ὅπου ἔρχονται νὰ μᾶς σκλαβώσουν. Ἀκούσαντες οἱ ἐπιλοιποὶ, ἔφυγαν ὄλοι, και ἄφησαν τὴν ἀκολουθίαν, και ἀπὸ τὸν φόβον ἄλλοι ἐπίασαν τὰ βουνα, ἄλλοι τὴν στρατάν, ἄλλοι ἐκρύφθησαν εἰς τὰ κλαδιά, ἐπάσχισαν ὄλοι νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τέτοιον κίνδυνον, ἦτον νύκτα ἀκόμη και δὲν ἔβλεπαν τίποτε· ὁ παράλυτος Θεόδωρος, ὡσάν ὁποῦ δὲν ἐδύνετο νὰ φύγῃ, ἀπαρατήθη ἀπὸ ὄλους ὡς νεκρὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, και ἔστεκεν ἐκεῖ ὡς περίλυπος και καταφρονημένος, ὡσάν νὰ μὴ εἶχεν οὔτε τέχνα, οὔτε ἄλλους συγγενεῖς, και κἄν τινὰς δὲν τοῦ ὠμίλησεν, ἀλλὰ ἐδιάζουνταν ποῖος νὰ φύγῃ προτῆτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, και δὲν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν αἰτίαν, μόνον ὁποῦ ἤκουσε

τὴν σύγχυσιν τῆς φυγῆς αὐτῶν. Φοβούμενος καὶ δειλιώνοντας ὡσάν ἀπελπισμένοι ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην βοήθειαν, προσευχόμενος εἶπε μετὰ δακρύων μεγαλοφώνως. Ὡ Παρθενομήτερ Μαρία Θεοτόκε, Δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ ἐλπίδα ἐμοῦ τοῦ δυστυχισμένου, ἰδοὺ πάντες ἔφυγον, καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆκαν, καὶ ἀπερριψάν με ἀβοήθητον· διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν ἁγίαν σου χάριν νὰ μου βοηθήσης, καὶ νὰ μὲ σκεπάσης ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου, νὰ φύγω ἀπὸ τὰ ἀσπλαχνα χέρια τῶν ἀλέων βαρβάρων. Ταῦτα λέγωντας μετὰ δακρύων θερμῶν, τοῦ ἐφάνη ὡσάν νὰ εἶπε τινὰς, ἀσυχώσου καὶ σὺ, φεῦγε· καὶ οὕτως ὡ ποῦ θαύματος, ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν του, πῶς ἦτον ἀσθενής, καὶ παράλυτος, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σαλευόντος ἀπὸ τὸν κράββατον, ὅπου ἐκείτετο, ἄρχισε καὶ ἔτρεχε φεύγωντας· καὶ σπουδάζοντας νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους ὅπου ἔφυγαν, καὶ μένωντας ἐξεστηκώς, τοῦ ἐφαίνεται τὸ πρᾶγμα ὡσάν ὄνειρον. Εἰς τὸ διάστημα δὲ τῶν γενομένων ἐφθασεν ἡ ἡμέρα· καὶ ὁ αὐτὸς Θεόδωρος, μὴ βλέποντας τινὰ οὔτε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ὅπου ἔλεγον, οὔτε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, ὅπου ἤλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔστεκε μὲ λογισμὸν, καὶ γνωρίζοντας τὸν ἑαυτὸν σου ὑγιῆ, ὡσάν νὰ μὴ εἶχε ποτὲ κάμμιν ἀσθενεῖαν ἀπερασμένην, κατενόησε τέλος πάντων, καὶ ἐγνώρισε τὴν θαυμαστὴν καὶ ἀπροσδόκητον βοήθειαν καὶ ἰατροῖαν, ὅπου ἡ Δέσποινα καὶ Κυρία τοῦ κόσμου ἔκαμεν εἰς αὐτόν· καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν ὅπου ἔλαβεν, ἄρχισε καὶ ἔλεγε πολλὴν ὥραν τὸ, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον. Δοξάζω σε Θεέ μου· δοξάζω σε Παναγία μου· δοξάζω Δέσποινά μου τὴν εὐσπλαγχνίαν σου· δοξάζω Κυρία μου τὴν ἐλεημοσύνην σου· εὐχαριστῶ Μυρτιδιότισσά μου χαριτωμένη τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὑπερθαύμαστον βοήθειαν, ὅπου εἰς ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν σου ἔδωκες· ἐπειδὴ καὶ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου ὅλον ὑγιῆ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀσθενής καὶ παράλυτος. Ἐπειτα ἐφώνησε τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔλεγε· παιδιὰ μου, συγγενεῖς μου καὶ φίλοι χριστιανοί, ἔλατε νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Μυρτιδιότισσαν, νὰ δοξολογήσωμεν τὸ ἅγιόν της ὄνομα, καὶ μὴν φοβᾶσθε· διατί

ἐδῶ δὲν εἶναι ἐχθροὶ βάρβαροι ὅπου ἐλοιάζετε, μόνον γὰρ ἐλθῆτε νὰ φρίξετε τὸ ἐξάισιον θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν εἰς ἐμένα, νὰ δοξάσωμεν τὴν χάριν της. Αὐτοὶ δὲ ἀκούοντες ταῖς φωναῖς, ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς λογιάζοντες νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ φωνάζουσι διὰ νὰ τοὺς ἐξαπατήσουν, ἄλλοι μὲ περισσώτερον φόβον ἐκρύπτονταν εἰς τὰ βαθυτέρα μέρη τοῦ δάσους, καὶ ἄλλοι ἔφρουγαν τρέγοντες περισσώτερον· ὁ δὲ Θεόδωρος μὲ μεγάλητερην φωνὴν ἔλεγεν· ἔλατε παιδιὰ μου, κράζοντας καὶ ἓνα τὸ ὄνομά του, καὶ λέγωντας· ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σας, ὅπου εἶμουν παράλυτος, καὶ ἡ Κυρία μας μὲ ἰάτρευσε, καὶ σιμώσατε χωρὶς φόβον νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν χάριν της. Ἀκούοντες οὖν τινὲς τὴν φωνὴν του, καὶ γνωρίζοντες τὴν, καὶ μὴ βλέποντες ἄλλον τινὰ, εἰμὴ αὐτὸν μόνον, σιμώνοντες του, ἐγνώρισαν πῶς εἶναι αὐτὸς, ὁ πρῶην παράλυτος· ἐφώνησαν λοιπὸν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐσυναθροίσθησαν ἅπαντες, καὶ θεωρῶντες αὐτὸν ὄλον γερόν καὶ παντελῶς ὑγιῆ, χωρὶς κανένα σημάδι ἀσθενείας, ἔμειναν ὅλοι ἐξεστηκοί, καὶ ἔκραξαν τὸ, Κύριε ἐλέησον· καὶ ἐρωτῶντες τον πῶς ἰατρεύθη, ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς πᾶ πάντα ὡς ἄνωθεν. Καὶ λοιπὸν γνωρίσαντες ὅλοι τὴν φανερὴν θαυματουργίαν τῆς Θεομήτορος, ἐγύρισαν εἰς τὸ μοναστήριον μετ' αὐτὸν τὸν πρῶην παράλυτον σκιρτῶντα, καὶ ἀγαλλόμενον, καὶ ἔδωσαν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης τῆς ὑπεραγίας, ὅπου ἀγκαλιὰ νὰ ἀργῆ τὴν βοήθειάν της διὰ νὰ ἰδῆ τὴν ὑπομονὴν τοῦ παρακαλοῦντος, ὅμως δὲν ἀλησμονεῖ, ἀλλ' εἰς ὥραν ὅπου δὲν ἐλπίζει τινὰς λαμβάνει τὴν ποθουμένην υγιάν. Ἀδύνατον εἶναι δὲ νὰ φανερώσωμεν τὰ ὅσα ἔλεγεν ὁ ἰατρευθεὶς παράλυτος εἰς δόξαν τῆς Θεοτόκου· καὶ οὕτως ἐτελείωσαν τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν μετ' εὐχαριστίας, καὶ δοξολογίας. Ἐώραξεν ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὰ τεσσαράκοντα τῆς Θεοτόκου ὅπου τὸν ἰάτρευσε θαυμασίως, ἕως ὄλην του τὴν ζωὴν, καὶ ἔκανε μεγάλας πανηγύρεις, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε παραγγελίαν τῶν συγγενῶν του νὰ κάνουν τὴν αὐτὴν ἑορτήν· καὶ ἕως τὴν σήμερον οἱ ἀπόγονοί του κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς ἐπιτελοῦσι τὴν αὐτὴν πανηγύριν.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐπλάτυνε περισσότερον ἡ εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον· καὶ εἰς ἐνθύμησιν τοῦ αὐτοῦ θαύματος, συναθροίζεται ὅλος ὁ λαὸς τῆς νήσου ἀπὸ τὴν χώραν καὶ ἀπὸ τὰ χωρία, καὶ κáνουν εἰς τὸ μοναστήριον μεγάλην ἑορτὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Νὰ διηγηθῆ τινὰς τὰ ἀμέτρητα θαύματα ὅπου καθ' ἐκástην κάνει ἡ αὐτὴ ἁγία εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῶν Μυρτιδιῶν εἶναι ἀδύνατον· ἀλλ' ὅμως ὀλίγα τινὰ νὰ εἰποῦμεν εἰς δόξαν αὐτῆς, καὶ οὕτως νὰ τελειώσωμεν τὸν λόγον.

Ποτὲ καιρὸν ἤλθασιν οἱ βάρβαροι νὰ κουρσεύσουν τὸ μοναστήριον, καὶ σιμώνοντες ταχύτερον ἀντίκρυτα αὐτοῦ, εἶδασιν πλῆθος ἀπὸ φωταῖς ἀρμάτων, ἤγουν φυτιλιῶν σιμὰ εἰς τὸ μοναστήριον· καὶ λογιάζοντες ὅτι νὰ τοὺς ἐκατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ νησίου, καὶ ἐκατέβη λαὸς διὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν φοβηθέντες μεγάλως ἔφυγαν· καὶ ἔτιζ ἐφυλάχθη καὶ τὸ μοναστήριον ἀβλαβές, καὶ ὅλη ἡ νῆσος διὰ προστασίας τῆς Κυρίας ἡμῶν.

Ἄλλοτε πάλιν περνώντας ἕνα καράβι ἀπ' ἔξωθεν τοῦ μοναστηρίου, ὑπήντησεν εἰς τὸ πέλαγος μεγάλον κλύδωνα τῆς θαλάσσης καὶ κινδυνεύοντας νὰ κατοποντισθῆ, ἐπεκαλέσθησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ καραβίου τὴν Κυρίαν τὴν Μυρτιδιώτισσαν, καὶ τὸν μέγα Νικόλαον νὰ τοὺς βοηθήσωσι νὰ πιάσουν, λιμένα, καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἐλεημοσύνης ἕκαστος κατὰ τὸ δυνατόν εἰς βοήθειαν τοῦ μοναστηρίου, καὶ εὐθὺς ἐπῆγαν ὅλοι καὶ ἔδωκαν εὐχαριστίαν, καὶ ἐλεημοσύνην πλουσίαν, καὶ ἔκαμαν εἰς μοναστήριον οἰκοδομήν, καὶ ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ μαυροβράχο, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Πολλὰς φορὰς ἔτυχεν εἰς αὐτὸ τὸ νησί τῶν Κυθήρων πείνα μεγάλη ἀπὸ ἀστοχίαν καρπῶν, καὶ μὲ τὴν προμήθειαν τῆς κ. Θεοτόκου, ὅπου τὴν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν πάντες, οἰκονόμησε καὶ ἔφερναν καρποὺς ἀπὸ ξένους τόπους, καὶ ἐκυβερνᾶτο ὁ λαός.

Ἀπὸ ταῖς εὐεργεσίαις καὶ χάριτες ὅπου ἐλάμβανον, καὶ λαμβάνουσιν οἱ χριστιανοί, ὅπου προστρέχουσιν εἰς τὴν χάριν τῆς μετὰ τασήματα, ἄλλοι ἔκτισαν κελλίαι, ἄλλοι ἀφιέρωσαν χωράφια καὶ ἄλλα πράγματα εἰς μνη-

μόσυνον αὐτῶν, καὶ ἐκαταστάθη τὸ Μοναστήριον οὕτως εὐπρεπῶς καθὼς φαίνεται.

Ὁ λαὸς τοῦ αὐτοῦ θεωρῶντας τὰ ἄπειρα θαύματα ὅπου ἐγίνονταν ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα, εἰς εὐχαριστίαν τῆς Θεοτόκου, ἐσυμφώνησαν καὶ ἔκαμαν ἐξοδίαν νὰ ἐνδύσουν τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα ὅλην μὲ ἀσπίδι· καὶ πέμποντας εἰς τὴν Κρήτην τὸν καιρὸν ἐκείνον νὰ κάμουν τὸ ἀργυρὸν ἐνδυμα, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς νήσου λεγόμενον καψάλη, ὑπήντησε τὸ πλοῖον ὅπου τὸ ἔφερε, φούστιας ἀγαρηνῶν, καὶ ἤτον σιμὰ νὰ τὸ πιάσουν. Ἐπλεσαν τὰ αὐτὰ πλοῖα ἔξω ἀπὸ τὴν βρουλέα, μακρὰν ἀπὸ τὸ κάστρο, ὡς φαίνεται, ὅπου δὲν φθάνει δύο φορὰς τὸ βόλι τοῦ πλέον μεγάλου κουφωτοῦ σιδήρου ἤτοι κανονιοῦ· φωτισθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὁ αὐθέντης τοῦ τόπου, μὲ παρακίνησιν τῶν χριστιανῶν ὅπου ἔστῆκαν βλέποντες, ἐπρόσταξε καὶ ἔσυραν μίαν μικρὴν λουμπάρδαν ἀπὸ τὸ κάστρο, διὰ νὰ δώσουν παρὰ μικρὸν θάρρος τοῦ πλοίου ὅπου ἐσίμωνε νὰ ἐμπῆ εἰς τὸν λιμένα, μὴν ἠξεύρωντας τινὰς πῶς εἰς αὐτὸ νὰ ἦτον τὸ ἐνδυμα τῆς Θεοτόκου, καὶ διὰ νὰ δώσουν τάχα καὶ φόβον τῶν φούστων ὅπου τὸ ἐζύγωναν, καὶ ἦτον σιμὰ νὰ τὸ πιάσουν. Αὐτὸ τὸ βόλι τῆς μικρᾶς λουμπάρδας ἔφθασεν ἕως ἔξω εἰς τόπον λεγόμενον κοφινίδια, μακρὰν ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πλάγι τῶν φούστων, καὶ βοηθεῖσαι νὰ σιμώσουν περισσότερον, ἄφησαν τὸ πλοῖον καὶ ἔφυγον. Θεωρῶντες ὁ αὐθέντης καὶ οἱ ἐπίλοιποι τὸ διάστημα ὅπου ὑπῆγε τὸ βόλι, ἐλογίασαν πῶς ἐσημείωνε πρᾶγμα παράδοξον. Φθάσας μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἀκούσας ὁ λαὸς πῶς εἶχε μέσα τὸ ἐνδυμα τῆς ἁγίας εἰκόνας, ὅλοι ἐδόξασαν τὴν χάριν τῆς εἰς τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν, καὶ ἐφύλαξε τὸ προσφερόμενον δῶρον τῶν πιστῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγαρηνῶν· καὶ οὕτως μετὰ μεγάλης εὐχαριστίας τὸ ἔβαλαν εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα.

Τίς δὲ νὰ διηγηθῆ ταῖς καθημεριναῖς θαυματοποιαῖς ὅπου κάνει εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὴν μετὰ πίστεως· πολλαῖς φορὰς ὅταν τύχη ἀνομβρία, καὶ εὐγάλουν τὴν αὐτὴν ἁγίαν εἰκόνα, κáνωντας λιτανείαν, εὐθὺς εὐθὺς

πέμπει υατόν εις τήν γήν, και τήν δροσίξει εις βοήθειαν, και κυβέρνησιν τής νήσου.

Μερικαίς φοραίς έπίασε και θανατική νόσος, και με λιτανείας και δεήσεις, ευγάνωντας τήν άγιάν αυτήν εικόνα, και παρακαλώντας την ό λαός, εκατέπαυσε, και δέν επλάτυνε να αφανίσει τον τόπον, καθώς συμβαίνει εις άλλαις χώραις.

Εις τον καιρόν όπου έπολεμάτον ή περίφημος Κρήτη από τους άγαρηνούς, έφθασεν ή των άγαρηνών άρμάδα εις τούτην τήν νήσον, και ευγήκε πολύ πλήθος απ' αυτούς εις ένα χωρίον λεγόμενον τής κεράς, εις τον ποταμόν τήν νύκτα, κατ' οικονομίαν Θεού και τής Κυρίας Μυρτιδιότισσας τους εγνώρισαν τινές, και κηρύσσοντας με φωναίς πώς έφθασαν οι τουρκοι εις τα χωρία, έφυγαν όλοι, γυναίκες και παιδιά, και όσοι ήτον άνδρες των άρμάτων εστάθησαν και έπολέμησαν. Είχαν πρόσταγμα από τον πασιά τους, ότι ώσαν ακούσουν κτύπον από τα κάτεργα να γυρίσουν ευθύς μετ' όλίγον λοιπόν ήκουσαν οι άγαρηνοί δύο βρονταίς, και λογιάζοντας, ότι είναι λουμπαρδιαίς, εγύρισαν κατά τήν προσταγήν εις τα κάτεργα, και μόνον ό,τι εδυνήθησαν έκαυσαν, και εκλεψαν, μα τινάς των χριστιανών ουτε εβλάβη, ουτε εθανατώθη, μάλιστα πολλοί των άγαρηνών έχασαν τήν στραταν, και εμειναν εις το νησι, και ύστερον τους ευρηκαν. Θεωρώντας δε ό πασιάς το φουσατόν του όπου εγύρισεν ετζη εξαφνα, χωρίς να τους κάμη το σημάδι όπου τους είχε παραγγείλη, ήρώτα τήν αιτίαν και αυτοί ελεγον πώς ήκουσαν δύο λουμπαρδιαίς, και εγύρισαν. Αυτός δε θαυμάζωντας δια τήν επιστροφήν των, ελεγε, πώς βέβαια δέν τους εκραξε καθώς τους είχε σημειώση, όμως οι χριστιανοί όλοι εγνώρισαν πώς ήτον ή βρονταίς από προστασίαν τής Θεοτόκου όπου επικαλέσθησαν εις βοήθειαν, και ταις ώραις εκείναις εκαναν παρακλήσεις και λιτανείας εμπροσθεν εις τήν άγιάν εικόνα τής Μυρτιδιώτισσας.

Εις τον χρόνον αφχβ'. τή πρώτη του Φεβρουαρίου μηνός ευρισχόμενος ένας άρχοντας το όνομά του Ιωάννης, το γένος του Καλούτζης εις το όφφίκιον τής Καγγελα-

ρίας (ήμέρα Κυριακή ή πρώτη τής άγιης και μεγάλης τεσσαρακοστής, ήτοι τής όρθοδοξίας, εις ταις πέντε ώραις τής αυτής ήμέρας), και αναγινώσκοντας κάποια χαρτία όπου εδιελάμβανον υποθέσεις εδικάς του, άρχισεν ή γλώσσα του να τραυλίξη και μετ' όλίγον σφαλιζοντας τα όμμάτιά του, και μένοντας ακίνηταις αι αισθήσεις αυτού εμεινεν άφθογγος, και άλαλος με βρυγμόν μεγάλον των όδόντων αυτού και παραγμόν του σώματος αυτού. θθεν εξέστησαν οι παρόντες δια το συμβεβηχός, και ασυκόνοντες τον άσθενή τον έβεσαν εις τήν κλίνην, όπου ήτον εις το όφφίκιον. Και κηρυχέντος αυτού του ελεεινού συμβάματος, έφθασαν εις τήν θεωρίαν αυτού όλοι οι συγγενείς, και φίλοι του άσθενούς, και μετ' αυτούς ή γυνή του, ή όποία κλαίουσα δεινώς, και τύπτοντας το στήθος επικαλείτο με ευλάβειαν και πίστιν ένθερμον το θεόσεπτον όνομα τής άειπαρθένου και Θεοτόκου Μαρίας τής Μυρτιδιότισσας. εκραξαν δε και τον Άχέστορα, όστις ήτον εμπειρος και τέλειος εις τήν Ιατρικήν και επιμελώς επιχειρησθεις πολλά φάρμακα ποσώς δέν ωφέλησαν και βλέποντες τήν σφοδρότητα του κακού, επήραν τον άσθενή εις τον οίκον αυτού υπό τεσσάρων βασταζόμενον δια να δώση τέλος, νομίζοντες τον όλοι ως νεκρόν. Έμεινεν ουν εις τέτοιαν κατάστασιν έως το πρωί τής τρίτης, και εις όλον έτουτο το διάστημα δέν έπαυεν ό τρυγμός των όδόντων αυτού, ή στρέβλωσις του σώματος αυτού, ή έπίδεσις τής γλώσσης αυτού, ή κωφότης των ώτιών αυτού, και τα κλειθρον των όφθαλμών αυτού, εις τόσον όπου εδωσεν αφορμήν να του ετοιμάσουσι τα αναγκαία πάντα του ένταφιασμού του. Εις τον αυτόν καιρόν εσυνέβη όπου ή πανθαύμαστος άγια εικόνα τής Θεοτόκου των Μυρτιδιών ήτον εις τήν επισκοπήν. επειδή κατά τήν συνήθειαν κάθε χρόνον κάνουσι λιτανείαν εις όλην τήν νήσον, ήγουν εις τήν χώραν και εις όλα τα χωρία, δια να εύλογήση με τήν προσκυνητήν παβήσιαν τής όλον τον κόσμον. και τότε ό άρχιερεύς, και Ιερείς μετá τήν θείαν Ιερουργίαν, προσελθούσα και ή γυνή αυτού, και τα τέκνα εμπροσθεν τής άγιης εικόνας, όλοι κλαίοντες μετ' ευλαβείας, και συντετριμμένης καρδίας, εκαμαν παράκλησιν

καὶ λιτανεῖαν διὰ τὴν ὑγείαν καὶ βοήθειαν τοῦ ἡμιθανοῦς Ἰωάννου. Καὶ τελειωθείσης τῆς ἀκολουθίας, ἐπιστρέφοντες ὅλοι εἰς τὸν οἶκον νὰ ἰδοῦσι τὸν ἄρρωστον, ὃ τοῦ θαύματος, τὸν εὗρηκαν ἐλεύθερον παντός κακοῦ, καὶ λαλοῦντα ὡς τὸ πρότερον, δίχως τινός σημείου ἀνάγκης. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἔφερε τόσῃ ἐκπληξίῃ εἰς ὅλους ὅπου τὸ εἶδαν καὶ ἤκουσαν, ὅπου μεγαλοφώνως ἔκραξαν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Λαβὸν λοιπὸν τὴν προτέραν αὐτοῦ ὑγείαν, ὑπῆγε σωματικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πανοικί, εὐφραίνόμενος, καὶ ἀγαλλόμενος, ὑμνῶντας καὶ εὐχαριστῶντας μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν τὴν κυρίαν τὴν Μυρτιδιότισσαν, εἰς τὸ ἐξαισιον καὶ φρικτὸν τερατούργημα, ὅπου ἔκαμε πρὸς αὐτόν, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς σημεῖον εὐχαριστίας εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα ἕνα ζευγάρι βραχιόλια χρυσᾶ, εἰς αἰδίου μνήμην τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου τῆς Θεομήτορος.

Ὅχι μόνον αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀμὴ καὶ ἄλλα ἄπειρα ἔκαμε καὶ κάνει καθεκάστην ἡμέραν, ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ φανερώσωμεν ἐγγράφως· καὶ τί λέγω; μόνον ἡ θεωρία τῆς αὐτῆς εἰκόνας φανερώνει τὴν μεγάλην χάριν ὅπου ἔχει. Καὶ τόσον αὐξήσεν ἡ κοινὴ εὐλάβεια εἰς τοὺς χριστιανοὺς, ὅπου τὰ τασήματα, ἀγκαλιὰ καὶ εἰς πτωχὴν νῆσον, εἶναι ὀλόχρυση, μὲ ἔμπροσθέν της ἕνα χλιδῶνα, ἢτοι κολάναν μεγάλην, καὶ ἐγκόλπον μὲ πολυτίμους πέτραις καὶ μαργαριτάρια, ἔξω ἀπὸ ἄλλα χρυσάφια, ἀσήμια, καὶ ἄλλα σκεύη, καὶ ὑποστατικά ὅπου ἔχει τὸ μοναστήριόν της, ὅπου εἶναι τόπος ἅγιος, καὶ μόνον νὰ ὑπάγῃ τινὰς γέμει ψυχικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Λοιπὸν πατέρες καὶ ἀδελφοί μου χριστιανοί, ἐπειδὴ καὶ ἔχομεν τέτοιον θησαυρὸν πλήρη χάριτος, καὶ δωρεᾶς, ὅλοι ἀσυκωτῆτε μὲ εὐλάβειαν, καὶ μὲ μίαν συμφωνίαν στερεᾶς πίστεως, ἃς παρακαλέσωμεν, καὶ ἃς εὐχαριστήσωμεν, ἃς δοξολογήσωμεν τὴν χάριν της λέγοντες.

Μαρία, Κυρία καὶ Δέσποινα πάντων ἡμῶν, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Μητέρα τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, Παρθένε τῶν παρθένων, Μητέρα τῶν λητέρων, ἢ σκέπη καὶ καταφυγὴ τῶν πιστῶν, ἢ προστασία τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, ἢ σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν πλανωμέ-

γων ἢ ὀδηγία, τῶν ἀβοηθήτων ἢ βοήθεια, τῶν ὀλιβομένων ἢ παρηγορία, τῶν κινδυνευόντων ἢ λύτρωσις, τῶν ἀσθενούντων ἢ ἰατρεία, τῶν πεινῶντων ἢ τροφή, τῶν ὀρφανῶν ἐπικουρία, τῶν χηρᾶδων ἢ ἐπίσκεψις, τῶν ὀρθόδοξων βασιλέων τὸ κραταίωμα, τῶν εὐλαβῶν ἱερέων τὸ καύχημα, τῶν μοναχῶν τὸ ἀγλαΐσμα, πῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ὁμολογοῦμεν τὰς χάριτας κηρύττομεν τὰ ἄπειρά σου θαύματα, εὐχαριστοῦμεν σου τὴν εὐσπλαγγίαν, δοξάζομεν σου τὴν εὐεργεσίαν, προσκυνοῦμεν τὴν ἄκραν σου ἐλεημοσύνην καὶ βοήθειαν, ὅπου ἔκαμες καὶ καθεκάστην κάνει εἰς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Ἐπι δὲ παρακαλοῦμεν τὴν μεγάλην σου παρησίαν μητρόθεε Δέσποινα, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐρχόμενον, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ἀλλὰ δίδε εἰς ὅλους τὴν συνειθισμένην σου βοήθειαν· διατι ἄλλην καταφυγὴν δὲν ἔχομεν ὅλοι οἱ κατοικοῦντες εἰς ταύτην τὴν νῆσον, παρὰ τὴν χάριν σου· ἐσένα ἔχομεν καύχημα, ἐσένα ἔχομεν βοηθόν· εἰς τὰ χεῖλη μας πάντα ἐσὺ ἡ Μερτιδιώτισά μας μελετᾶται, εἰς τὸ στόμα μας πάντες τὸ ἅγιόν σου ὄνομα εὐρίσκεται δεδοξασμένον, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας πάντα ἐσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς βοηθῆς καὶ ἀγκαλιὰ νὰ σοῦ πταίωμεν μὲ χίλιαις κακαῖς πράξεϊς κάθε ἡμέραν, ἀλλ' εἰς ἄλλον πάλιν δὲν προστρέχομεν παρὰ εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν σου, ὦ Μητὴρ τοῦ Ὑπερουσπλαγγνοῦ Θεοῦ ἡμῶν νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς συγχωρήσεως. Εἰς τὰς χεῖράς σου ὄλην μας τὴν ἐλπίδα ἀποθέτομεν, ἐσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς λυτρώνη ἀπὸ κάθε πειρασμόν ὄρατων, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃς νὰ κάμωμεν πάντοτε τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας μας, διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῇ θείᾳ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὡδὴ, Ὡ. Ἡ κάμητος Σωτήρ Περιστερᾶν

ΑΓΝΗΝ Περιστερᾶν τὴν ἀμόλυντον, τὴν τὸν Θεὸν ἀφράστως κύησασαν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τὸ τῶν πατέρων ἀγλαΐσμα.

Καύχημα.

Γηθόμενοι πιστῶς εὐφημήσωμεν, τὸ Καύχημα πιστῶν τὴν Πανάχραντον, μητέρα τοῦ ὑψίστου καὶ Θεοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νικη.

Νικήσαντες τὰ πάθη τοῦ σώματος, αὐξήσωμεν ψυχῆς τὰ χαρίσματα· ἡ νίκη γὰρ ἐπέστη, κατ' ἐχθρῶν ἢ Παντάνασσα.

Γέφυρα.

Ἡ Γέφυρα Θεοῦ ἢ πανθαύμαστος, τοὺς ἐκ τῆς γῆς πιστοὺς ἢ μετὰγουσα, πρὸς οὐρανὸν ὑπάρχεις, Σὺ Παναγία Θεόνυμφε.

Χώρα.

Μεγάλως ἐδοξάσθης Πανάχραντε· ὅτι ἐν σοὶ κατώκησε Κύριος ὁ μὴ χωρῶν ἐν πᾶσι, χώραν δὲ αὐτοῦ σὲ κατέστησε.

Παστάδα.

Ἐν σῆ γαστρὶ οἰκήσας ὁ Ὑψίστος, ὡς ἔμφυχον Παστάδα σὲ ἔδειξε καὶ καθηγιάσέ σε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

ΡΟΜΦΑΙΑΝ ΣΕ γινώσκωμεν Δέσποινα, παγίδων διαβόλου ὀλοθρευτοῦ· διό σε ἀνυμνοῦμεν ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα.

Ἡ γέννησίς σου Κόρη παράδοξος, ἢ Κοίμησις φρικτὴ καὶ ἐξαισίος· ὅθεν σε καὶ θαυμάτων ὠκεανὸν ὀρώμεν.

Τὸ ἄφραστον καὶ μέγα Μυστήριον, τῆς σῆς λοχείας Νύμφη ἀνύμφευτε, ἐν βάτῳ καιομένη, Μωϋσῆς προεώρα.

Ἄλλος. Ἄντιθεον πρόσταγμα.

ΝΕΚΡΩΣΕΩΣ σώματος τὴν ἰατρείαν, ὁρῶν ὁ Παράλυτος μεγάλως ἐξεπλήττετο, καὶ σὲ τὴν πανάχραντον

τίσται καὶ πόθῳ πολλῷ, βοῶν ἀνεδόξαζε· σὺ εἰ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοὶ προσπεφυγότες, Παρθένε πανάχραντε οἱ πεπτωκότες δοῦλοί σου, ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις καὶ νεκρωθέντες δεινῶς, ἐγειρον δεόμεθα, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας τὴν ὑπερένδοξον.

Ὁ οἶκός σου πάντοτε πᾶσιν ἐφάνθη, πηγὴ ἀγιάσματος καὶ βρύσις ἀνεξάντλητος, ἰάματα βλύζουσα τοῖς προσιοῦσι πιστῶς· ὅθεν προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς, σὲ τὴν εὐλογημένην καὶ ὑπερένδοξον.

Νῦν πάντως πεπλήρωται τῶν Ὁρθοδόξων, τὸ στίφος πανάχραντε χαρᾶς, καὶ ἀπονέμει σοι, χαριστήριον αἶνον, καὶ μεγαλύνει φαιδρῶς Κόρη τὰ θαυμάσια· σὺ γὰρ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξος.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαρ.

Ἦδῆ, ἢ. Ὅρ φριττουσιν Ἀγγελοι. Πλάκα.

ΛΑΟΙ τὴν πανάχραντον αἰνέσωμεν λαμπρῶς, Πλάκα τὴν θεόγραφον ἢ δέδοται Μωσῆ· ἐν ἡ ἐπεγράφη ἐν δακτύλῳ Θεοῦ Λόγος ὁ ζῶνεις τοὺς αἰῶνας. Ἦόκοι.

Εὐκλείας ἐφουμνίοις τιμῶμεν σε ἀγνή, τὸν Πόκον τὸν ἐνδροσον ὃν εἶδε Γεδεών· ἐν ᾧ οὐρανόθεν καταβάς ὁ Χριστὸς ἐδρόσισε πάντας τῆς σωτηρίας δρόσον. Ὑρας ἀλατόμητοι.

Τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ κόσμου σου ἀγνή, Ὅρος ἀλατομητον προεἶδε Δανιήλ, ἀνάνδρως τεκοῦσαν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, διό σε ὑμνοῦμεν πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ρόδοι.

Ἰδοὺ πᾶσιν ἦνθησε τὸ Ρόδον Ὡση, μυρίζουσα ἅπαντας σωτήριον ὀσμὴν, ἢ μόνη Παρθένος ἢ τεκοῦσα Χριστόν· ἦνπερ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὀλκας.

Ὀλκᾶς, ἀγλαόμορφος ἐπέφανας ἡμῖν. δι' ἧς ἢ μετὰβασίς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, πιστοῖς ἐγεγονεί ὡς τεκοῦσα Θεόν· διό σε ὑμνοῦμεν ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σιών, καὶ Πόλις.

Σιών Θεοῦ ἔμφυχον, καὶ Πόλιν μυστικὴν, ἐφ' ἣν κατεσχίνωσεν ἀρρήτως ὁ Θεός, σὲ εἶδε Παρθένε Ζαχαρίας ποτέ, καὶ σὲ ἀνυμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαβίδα.

ΚΑΛΩΣ σε προσέφησε Λαβίδα μυστικήν, τὸν ἄνθρακα φέρουσαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα Ἡσαΐας ποτέ· διό σε ὑμνοῦμεν τὴν κεχαριτωμένην.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

ἝΜΝΟΥΜΕΝ ΣΟΥ Δέσποινα θαυμάτων τοὺς κρουνοὺς, καὶ σὲ μεγαλύνομεν ὡς κέντρον τῆς ζωῆς· ἐκ σοῦ γὰρ λαμβάνει πᾶς πιστὸς ἰλασμόν, ἀνυμολογῶν σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαοὶ νῦν προσέλθετε τῷ θείῳ ἱερῷ Κυθῆρων ἐν ἄσμασι καὶ στέφατε λαμπρῶς Μητέρα τοῦ πάντων βασιλέως Χριστοῦ, ἡμῖν χορηγοῦσαν δωρεὰς ἀκενώτους.

Ὅν τάξεις Δυνάμεων οὐ δύνανται ὄραν, σὺ Κόρη Θεό-νυμφε γεγέννηκας ἐν γῆ, καὶ ἔθρεψας βρέφος ἐν ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, Θεὸν πρὸ αἰώνων. Ὡ μυστηρίου ξένου.

Γαστήρ τῆς προμήτορος ἀπέτεκε φθοράν, γαστήρ Θεομήτορος ἐξήνθησεν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν ὄντως εὐλογοῖτε λαοί, καὶ ὑπερηψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος. Κάμυρος ποτέ

Πάντων τῶν πιστῶν σὺ εἶ ἡ προστασία, καταφυγή τε καὶ διάσωμα, ἐλπίς τε καὶ στήριγμα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, διό πάντες γεραίρομεν ψάλλοντες, εὐλογοῦμεν εὐλογημένη Παρθένε τὸν τόκον σου.

Ῥῥσαί με ἀγνή δεινῶν ἀβρώστημάτων, τῶν τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος παθῶν ἐκκαθαίρουσα, καὶ πταισμάτων δὸς συγχώρησιν τῷ πόθῳ σε καὶ πίστει δοξάζοντι, χαῖρε εὐλογημένη Παρθένε χαῖρε πανθαύμαστε.

Ὅλος ἐν χαρᾷ, ὅλος ἐν κατανύξει, πᾶς ὁ χριστῶνυμος συνήθροισται, λαὸς τοῦ ὑμνήσαι σου τὰ θαυμάσια Θεό-νυμφε, Παράλυτον γὰρ ἠγειρας ψάλλοντα, ἐν αἰνέσει, δεδοξασμένη χαῖρε παμμακάριστε.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα ὑπάρχεις, τῶν Ἀποστόλων τὸ κραταίωμα, Μαρτύρων τὸ στήριγμα, ἱερέων ἐγκαλλώπισμα πάντων ἡμῶν τὸ καύχημα, διό σε ἀνυμνοῦμεν δεδοξασμένη παντευλόγητε,

Καταβασία. Παιδες εἰταγετε.

Ὡδὴ, θ'. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην. Λαμπάδα.

ΑΓΓΛΛΙΩΜΕΘΑ πάντες, οἱ μετὰ πόθου τιμῶντες, τὴν Θεομήτορα πιστοὶ τὴν Λαμπάδα τὴν θεῖαν, τὴν ἀναλάμψασαν τὸ φῶς, τῆς θείας λαμπρότητος καὶ ἔλκουσαν, εἰς ὁδὸν Σωτηρίας τοὺς ἐν πλάνῃ διατρίβοντας αἰσχροῦς.

Θησαυρόν.

Λευχειμονεῖτω ἡ κτίσις, καὶ πᾶσα βρότειος φύσις· τέτευχε γὰρ τὸν θησαυρόν χαρισμάτων τῶν θεῶν, τῆς ἀμβροσίας καὶ ζωῆς, τὴν ἀμωμον Δέσποιναν πλουτίζουσαν τοὺς αὐτὴν προσκυνοῦντας, μετὰ πόθου σωτηρίας πλουτισμόν.

Αὐλὴν λογικῶν προβάτων.

Αὐτρωσις Κόρη γενοῦ μοι, τοῦ πλανηθέντος προβάτου, περιπεσόντος τοῖς λησταῖς, καὶ δεινῶς πληρωθέντος, ἐπισυνάγαγε καμὲ εἰς θεῖα σκηνώματα ἢ τέξασα, τὸν ποιμένα τὸν μέγαν, τῶν προβάτων ἢ αὐλῆ, τῶν λογικῶν.

Γῆν ἐπαγγελίας, Κλήμα ζωῆς.

Ὡραῖος Πάναγνε πέλει, καὶ ὑπερπόθητος πᾶσιν, ὁ ἀγεώργητος καρπὸς, ὃν ἐβλάστησας Κόρη, ἐπαγγελίας γὰρ ἡ γῆ, καὶ τὸ Κλήμα τῆς ζωῆς σὺ πέφυκας ἢ τεκοῦσα τὸν βότρυ, σωτηρίας οἶνον στάζοντα ἡμῖν.

Διάδημα.

Νῦν ἐνεδύθημεν κλέος Μεοῦ τῆς υἰοθεσίας, καὶ ἀμαρτίας τὴν ἀγλήν ἐκδεδύμεθα πάντες, τῆς βσιλείου γὰρ στολῆς κατηξίωσεν ἡμᾶς ἡ μόνη ἀγνή, τὸ Διάδημα κάλους σωτηρίας, ὡς τεκοῦσα τὸν Θεόν.

Σάπφειρον.

Ἄμαρτιῶν μου τὸν ζόφον, καὶ σκοτασμόν τῆς ψυχῆς μου, λάμπρυνον μόνη ἀγαθὴ καὶ χαρᾶς πλήρωσόν με, σὲ γὰρ ὁ Ἰεσκιλ, ἐώρακε Σάπφειρον λαμπρότατον, ὡσπερ θρόνον βαστάζουσαν ἐν κόλποις, τὸν φιλόνηρωπον Θεόν.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός,

ὍΝ ΕΣΩΜΑΤΩΣΑΣ Κόρη, Παρθενομήτορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαβῶς προσελθόντων ἐν τάχει, τεμένει σου τῷ ἱερῷ, τὰ ἑόρτια ἄσαι σὴ τῇ πηγῇ, χαρισμάτων παντοίων, μὴ διαλείπης ἱκετεύουσα.

Ἕμνον σοι Νύμφη προσφέρει, ἅπας λαὸς τῶν Κυθηρων, δικαίως καὶ χρεωστικῶς, ὧν πλουσίως λαμβάνει, καὶ ἀεννάως δωρεῶν, ἐκ σοῦ Παναμώμητε καὶ ἐκβοᾶ, εὐχαρίστῳ καρδία, μεγαλύνων σέ βροτῶν καταφυγῇ.

Ἰδοὺ παράλυτος μέλπει, τὴν ἐν αὐτῷ γεγонуῖαν θαυματοποίησιν ἀγνή, καὶ τρανῶς καταγγέλλει, τὴν εὐσπλαγχίαν τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε πανάχραντε εὐχαριστῶν, καὶ λαμπρῶς σέ κηρύττει ἰατρείας θησαυρόν.

Σὲ οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ Σεραφίμ ἀνωτέραν, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ἐκκεχθεῖσαν Μητέρα, τοῦ πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἀββέυστως καὶ ἀβρήτως ἐκλάμψαντος, χρεωστικῶς προσκυνούμεν ἐκ πόθου καταφεύγοντες ἐν σοί.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀνάρχον γεννήτορος.

Ἀνάκτορα τέτοκας τὸν τοῦ παντός Πανάχραντε, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Θεὸν παντέλειον, ἔχουσα παῤῥησίαν μεγίστην οὖν πρὸς αὐτόν, μὴ παύση πρεσβεύειν, σωθῆναι τοὺς πόθῳ σε Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Δοξάσωμεν ἅπαντες, καὶ πίστει προσκυνήσωμεν, τὴν πανάχραντον Κόρη τὴν ἱαμάτων πηγῇ· ῥῶσιν γὰρ νοσοῦσι παρέχει τοῖς εὐσεβῶς ἐπικαλουμένοις, αὐτὴν, καὶ παράλυτον, ὑγιή ὅλον εἰργάσατο.

Ὡς μέγιστον ἔρεισμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ἀσπύρως τεκοῦσαν Χριστὸν τὸν πάντων Θεόν, πάντες οἱ πιστοὶ σέ ὑμνοῦμεν πανευλαβῶς, καὶ σέ προσκυνούμεν, τὴν πάναγνον Δέσποιναν, εὐσεβῶς σε μεγαλύνοντες.

Ἀγγέλων ἀλλάισμα, μερόπων τὸ διάσωσμα, ἐκκλησίας ἡ δόξα Πάναγνε πέφυκας, πάντων τῶν πιστῶν ἡ προστάτις καὶ βοηθός, καὶ τῶν Κυθηραίων, ἐλπίς καὶ τὸ καύχημα, καὶ σέ πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τότε Μαθηταὶς συνελθόμεν.

ΝΥΝ τῷ τεμένει δράμωμεν Μυρτιδίων τῷ Θεῷ, ὅπως φυγῆς καὶ σώματος λάβωμεν τὰς ἰάσεις, παρὰ Μαρίας Παρθένου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν Λόγου, τοῦ γεννηθέντος ἐξ αὐτῆς, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἵνα ἡμᾶς, ἐκ χειρῶν ἀρπάτῃ τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τρυφὴν ἐπανάγῃ.

Ἐτερον Ἐπεσκέφατο ἡμᾶς.

Ἐξεπλάγη εὐπρεπῶς τῶν Κυθηραίων ὁ λαὸς, τὸν Παράλυτον ἰδὼν ἀνερμηγύτως ὑγιή, καὶ μέγα ἀνεκραύγασεν σὺ μόνῃ Θεοτόκε τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Εἰς τοὺς αἵνους, τὸ, Πᾶσα προὐίστώμεν στίχ. δ'.

Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ Θεῖον, ἐν ᾧ ἄνθραξ Χριστὸς, ἐκκαίων ἀμαρτίας, τῶν πιστῶς προσδραμόντων, τῷ ἱερῷ τεμένει Μητρὸς τῆς αὐτοῦ, ἀνυμνήσωμεν ἅπαντες, καὶ ἀλαλάξωμεν αἶνον ἀγγελικόν, τῷ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντι σαρκί.

Δεῦτε προθύμῳ καρδία ἀνευφημήσωμεν, τὴν ἄχραντον Παρθένον τὴν ἡμᾶς ῥυσαμένην, παγίδων διαβόλου καὶ τῆς φθορᾶς, καὶ πρὸς ζωὴν ἐπανάγουσαν· διὰ παντός γὰρ παρίσταται τῷ Θεῷ, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ὡς θησαυρὸν γὰρ μέγαν τὴν ἀγίαν Παρθένον, παρέδωκας τῷ κόσμῳ, ἐξ ἧς ἡ ζωὴ, καὶ τῶν νόσων ἡ ἴασις· αὐτὴν γὰρ ἔχομεν πάντες μετὰ Θεόν, ἀντιλήττορα καὶ φύλακα.

Δεῦτε ἀρύσασθε χάριν πάντες φιλόχριστοι, ἐκ τοῦ πανσέπτου οἴκου, τῆς Παρθένου Μαρίας· καὶ γὰρ ἀφθόως βρούει ῥῶσιν φυγῶν, καὶ σωμάτων τὴν ἴασιν, τοῖς ἐν αὐτῷ εἰσιούσι καὶ παρ' αὐτῆς, αἰτουμένοις τὴν βοήθειαν.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος π.λ. α.

ΟΠΟΥ ἐπισκιάση ἡ χάρις Πανάκραντε, ἐκείθεν τῶν ἀ-
νιάτων ἀλγηδόνων διώκεται ἡ δύναμις· τίς γὰρ μετοχή
φωτὸς πρὸς σκότος, ἢ ἐνεργητικῶν ἀγαθῶν πρὸς τιμω-
ρίαν ἀθεράπευτον; διὸ καὶ ἡμεῖς τῇ κραταιᾷ τῆς εὐσπλαγ-
χνίας σου σκέπη προστρέχοντες, μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς δεό-
μεθα· ἀλλ' ἐν τῇ τῆς δυνάμεώς σου φρούρησον σκέπη,
Μαρια Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνοσ' Ὠδὴ γ'.

καὶ στ'. Ἀπόστολον πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοὶ εἶχεν ἡ πρώτη σκητὴ δικαιώματα.

Ζήτει Νοεμβρίῳ κά.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁμοίως τῆς ἡμέρας τῆς
ἰδίας Ἑορτῆς κά. Νοεμβρίου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Σημ. Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος ναὸς τῆς
ὑπεραγίας Μυρτιδιοτίσσης ἐκθεμελίων μεγα-
λοπρεπῶς, δι' ἐξόδων μὲν τῶν φιλοχρίστων κα-
τοίκων τῆς νήσου Κυθέρων, δι' ἐπιστασίας δὲ
καὶ μεγάλων θυσιῶν τοῦ παναιδεσιμωτάτου ἡ-
γουμένου Ἀγαθαγγέλου Καλλιγέρου.